

פנימ'

ליוצא למלחמה בית דוד

המלחין

וות' רשות השידור, ערוץ 7 פל"ש - ערוץ 7 פל"ש. | ולוון שלושים ואחד

קונדמת מלכת

עוד ועיקר - שככל זה מודגש ושיך במילוי בזמננו זה, שלאחרי שעברנו כבר את כל הזמנים, וישנו כבר קץ כל הזמנים, ויתירה מזו - כבר "כלו כל הקיצין", ובמיוחד נמצא כבר לאחרי סיום וגמר כל ה"קיצין", וכל הענינים ינסו בתכליות השלימות, וע"פ הودעת והכרות נשיא דורנו כבר עומדים לאחרי התחלת עבודת השילוחות ולאחרי אמצעה, עד כדי כך שכבר נגמרה כל העבודה, וגם הכתופורים מצוחצחים ומבריקים ("ז' זי' זיינען אויסגעפוץט און זי' שיינען") כבר - הרי לא יותר עתה אלא לקבל את משיח צדקנו!

ובמיוחד, שעתה צריך להיות קיום העניין ד"שליח נא ביד תשליח", ביאת ה"גואל ראשון הוא גואל אחרון", שזהו המשילה שבדורנו להיות הגואל אחרון, נשיא דורנו, כ"ק מוו"ח אדרמו"ר..

משיחת ש"פ חי שורה, כ"ה מרחשון ה'תשנ"ב - כינוס השלוחים העולמי - דברי משיח ה'תשנ"ב ח"א ע' 325

יהי אדוןנו מוגנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לומדים את תורה הנסיניות - החל מחלק ה' לך לך (שצדיק אין בו כלל شيיכות לחטא), דרך ח"כ לך לך בענין העלאת הניצוצות שלל ידי 'אמר נא אחותי את' דוקא במצרים, ועד למאמר-המאמרים 'נתת לריאיד נס להתנוסס' תשלו'ו שנאמר בגין' פעמים ונחפק למהות של אמר אחד וכו' נתבאר בפשטות תוקף העובדה של אברהם בעבודת הנסיניות שלא התפעל ולא עסק בבירורם, אלא הלך לבטח דרכו.

ועוד והוא העיקר:
לומדים את
פרק שת
העקדיה
על
כל

פרטיה
ודקדוקיה
- החל מחלק
כ' המסביר את מהות

הפרש בין מסירות והקרבה של גויים לבין מסירות נפש של אברהם אבינו דוקא שהיא נגד כל הגיון, אפילו הגיון רוחני! הבנת השקלא וטריא בין הקב"ה לאברהם 'אפשר שפניך שיחת' בחלק ל'יה' ועד לשיחה פלאית ביותר בחלק ל' על כך שעיל עבודה אמר 'כאילו נעשה בבני'. אותו אברהם 'שלא חיפש מסירות נפש' פועל שיצחק בנו יהיה קרבן עולה כפשו על ידי פועלותיו עם האיל. וסביר שאע"פ שלא נצטווה בזה פועל אברהם בכך שהיא ליצחק חלות של קרבן ומכוון זה יש בכל הברכות ליצחק את התוקף של שבועה דוקא (הינו שלפעמים פועלות שנראות למשה מהצד רק כאילו), הרי כשם נעשות באמת הרוי אינם דמיון ולא רק 'לזכרון', אלא כפשו - פעלת שיווצרת

"אבי, למה הרבי מלך המשיח שליט"א כ"כ מקרב אותך, כל השנה?..." "מנין לי לדעת... תשאל את הרב... אך מה שתמיד היה לי ברור כי הסיבה היא לא 'אני', כי אני אין بي כלום. אולי כי כאשר הגעת לכאן היה לי מונח שכל מה שיבקש עשה. כי זה פשוט. כי זה ככה. שלא עושים דבר בלי לבקש ממנו אישור וברכה. אחרת זה לא נכון. לא אמרת... בדרך כלל הרבי לא פנה אליו ישירות, בדרך כלל ר' דוד, ובטה לא פנה וקרא לי בשם, אחת הפעמים הבודדות שאני לא יכול להפסיק לחיות עמה הייתה באחת החלוקותدولרים, אחרי שכבר עברתי, הרבי הסתובב לעברי וקרא לי בשם: "אברהם..." ... מאי התרגשת מהפניה בשם 'אברהם', איש לא קרא לי מעולם בשם זהה, ובמיוחד בצורת ההיגוי של הרעבע... כולם קראו לי אבי... אז חשבתי אולי זה בגל שהתחלה אז לנגדל זקון..."

(רישומים מהצאי דיבורים עם דעם רבנן א מענטש, מאנשי משה שבדור – החסיד איש חי רב פעלים ר' אברהם טאוב).

כמה פעמים מוסבר בחסידות (ובארוכה בשיחת 'אימתי קאתי מר' שמח"ת תר"צ) כי יתכן ושני בעלי-scal ישוחחו את אותם דברי הבנה והשגה ואף יסבירו ואפילו ימיחסו אותם, אולם יש ביניהם הבדל עצום. אחד מהם הוא אדם שיש לו 'scal עצמי' ואילו אצל השני זה 'scal הנקנה'. אחד ההבדלים ביןיהם שיים גם להבדל בין ראייה הפעלת וודאות והתאמות, לבין שמיעה שהיא מקנה לשומע את הרעיון אך אחרי הכל הוא והענין נשאים נבדלים.

שבועות אלו כולנו מצוים לחיות עם אברהם אבינו' (בדברי כ"ק אדמו"ר מוהר"ב), כיצד? כפשוט ר' שלידי העושר העצום הנמצא בתורתו של הרבי שליט"א בענין מהותו ועובדתו של אברהם העברי. דוקא בתורת השביעי מתגללה מהותו וענינו של הראשון בעומק לפנים עמוק.

לומדים את שיחות הילך לך' משכלך, ממידותיך ומצמך - החל מהמאמרים ועד לדבר מלכות תשנ"ב שצריך לשנות את מהלך המחשבה עצמה!

לומדים את כל תורה ה'הכנסת אורחים' שלו ושיטתה המזוהה מתווך ביטול - החל מחלק טו שהכricht את אורחיו לברך ברכת המזון נגד טבעו, ודיני לווית האורחים בחלק כ"ה.

הרב שמעון ויזהנזר – זה י"

בהרבה בתים אולפנא, מtower יגיעה והתקשרות, מtower התמסרות והתבטלות, אך השכל הלוזה, נעללה ככל شيءיה, יהיה תמיד 'נקנה'. אולם 'שכל עצמי' אינו 'נקנה' בכל דרכי הקניינים, הוא מגיע על ידי עבודה אברהם בפועל ממש, עבודה המבוארת יפה יפה במאמר הראשון ותוכנו העיקרי: שכל סוג העבודות הנדרשות מהתמים, עבודות שעלה פניהם נראה בהם סתירה (כמובואר באח"פ תשלו"ו הידוע), עסוק בנגלה ועסוק בחסידות, עם עצמו ועם זולתו ועד לחוצה שבוחצה, הבנה והשגה ואמונה על טבעית הכל ייחדיו, היו לאחדים ב'הנחה עצמותו'.

וכל זאת מתומצת ומתחבطة בהתמסרות בלי גבולות ל'עבודה היחידה' שהתגלתה אף היא על ידי השילוחות של אברהם אבינו לאלייעזר - שגם בה יש הפסים - לפרשם, להודיע, ואפילו להדביק (ראה אג"ק ח"א י"ג אלול תש"ב, חכ"א כ"ט מ"ח תשט"ז [הדבקה פועלת תוקף]), ובד בבד ובחדא מחתא - לימוד, ביחיד, ברבים (תزو"מ תנש"א), בשכל, ברגש, בהתקשרות (בלק תנש"א) ועד להסברה באופן המתבל (חיי שרה תשנ"ב) - את ה'דוע' וה'פשט' (שדי חמד) שככל דור יש אחד מזורע יהודה הרואוי להיות גואל ובדורנו נתבטלו כל המניעות ויש כבר את התגלותו וצריכים רק לקבל פניו כפשוטו ממש ('המשך' חורף תשנ"ב), שהיא ה'שער' לנגלה, לחסידות, לתפילה, לביטול, לשמירה דיינית של סדרים ועד להפצתה.

כך זוכים מיד ממש ממש להבין, להתקשר ולהתבטל בשכל עצמי' ולראות במוחש ממש כי אכן כן בדור התשייע זוכים, כפשוטו, נשמות בגופים בלי שום הפסיק כלל - ור' אברהם היקר בתוכם ובראשם - לבוא לתכליית השלימות של הגאולה (ש"פ בא תשנ"ב), להבין ולהשיג את הפלא העצמי שב'אודך הויה'ה כי אנפת بي' (ש"פ אמרו תנש"א ובפיענוחים להערכה 64) המאחד אף הוא את עבודה נשיאת הפסים של מירור על הארכיות הבלתי נטאסת והעיכוב המבהיל! כאשר ראשיכם שבטיםכם, ראש ולב למאmins - הרב זמרוני, המשפייע הרב וכו' רלווי"ץ, הרב בוזע, ר' אבי. רח"ל ורח"ל ורחל, עד מתי, עד מתי, עד מתי! - ובד בבד ובחדא מחתא ממש בלי כל הבנה - מtower אמונה בטחון ושמחה ש'הנה זה בא' (ש"פ בשלח תשנ"ב).

יחי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חולות קרבן!).

כל העניים הנעלים הללו, שבדורות הקודמים לא שופתם עין (כפתחמו של המשפייע וכו' ר' פרץ מוצקין בזה) נתונים-נתונים מהה ללימודו, להבנתו ולהתחברותו של כל אחד מאיתנו בלבד... מכאן ועד שהענין יהיה אולם... בשכל הנקנה' בלבד... מכאן ועד שהענין יהיה וודאי כפשוטו, צריך פעהלה אמיתית של מעשה בפועל שתנסה את מהותנו להיות כלים לשכל העצמי', ש כל

אלוקי
(ראה
שמחת תר"צ
שם).

רצחה ההשגה העלונה ושתלה בינוינו היהודי שהאמין בתום לב שאין בו כל דבר מיוחד, היהודי שככל מי שהבחן ביחס הבלתי נתפס של 'קאדמו'ר מלך המשיח שליט'א אליו - הבין מיד כי יש אלוקים במקום הזה ואני לא יודעת'...

אבי הסתובב בינוינו בפשיטות עממית ו'קאים' זה מה שכתוב בזה'. בכל מה שקשרו לרעבע, חסידות, חב"ד, רבנים, הוא ביטה בהליכותיו את כל אותם שיחות מופלאות ותובעניות על עבודות אברהם הראשון. אצלו באיזשהו אופן זה היה כמו אצל מי שיש בו 'שכל עצמי'.

תמים יקרים (שביקרים)! 'שכל הנקנה' ניתן לקנות

ושקידה, עבודת התפילה וכו' וראה למשל שיחת אחש"פ תשל"ו ויחידות לתמיינים ל' תשרי תשנ"ב), וכרגע אין לנו משחו אחר, כידוע ביארו של הרבי בד"מ פנהס מהו 'פנימי'.. אך יחד עם זאת, משאת נפשנו צריכה להיות שבבואה העת אנו נצא לשילוחות! (ואין מדובר על מי שהרבבי כתוב לו במפואר שהוא רוצה אותו בשדה החינוך וכיור'ב כמובן ופשווט).

הרבי הרש"ב התבטא כמה פעמים שאיפתו ותקוותו שמתומכי תמיינים אשר יהיו ראויים להיקרא בתואר הנعلاה "נרות להאריך". תמיינים שאת אוור התורה והעבוודה אשר ספגו במוסד הק' יקחו איתם הלאה להאריך בו את העולם כולו -
בעודנו סמכים ליום הולדתו -
כ' מר-חשווון נדרש מאייתנו יותר מתמיד להחליט שאנו נמלא את שאיפת מיסיד
הישיבה וייה מה!

המשמעות של' בש"ג ישיבת קטנה היה אומר לנו תמיד "קשייתי" בצבא, השᾳפה של כל חיל היה להיות טייס", בידועו שוה הפקיד הכى משמעות הטעון שיבר בין החיללים "הטוביים לטיים". ועוד"ז כשהייתי תמים היה ברור לנו, שהטוביים לשילוחות! ואכן אצל למדתי, גם אם העניין אינו בוער בך, ועוד שהוא ממש מופרך אצלך, אז ע"י החדרת הנושא שוב ושוב המסר מחלחל את פנימה, ומתעוררת בך התשוקה לבצע את משימת חיינו, בבחינת "אחרי המעשים נמשכים הלבבות". ומניסין, זה עובד.

ישנם המנגנפים בדברי הרבי, שגם אלו העוסקים בשדה החינוך נקראים בתואר הקדוש והנعلاה "שלוחים", (שהרי כשמי המשיח אומר משה, אז ברור שכ' הוא העניין), אך בעיון קל בדברי הרוב בנושא השילוחות, כל בר דעת יבין מיד שתפקידים כגון אלו נמצאים ונחשבים אצל הרבי כעדיפות שנייה.. ולא סתם כשהרבי חילק בר"ח כסלו ה'תשמ"ח את מאמר ד"ה "ושבתי בשלום אל בית אבי", חולק המאמר אך ורק לשולחים, וכשבعرو מול פני הקודש כמה וכמה שעוסקים בשדה החינוך, שאלם הרבי 'דו ביסט א שליח?..' וזהו נטרם הונח אך ורק בידם של אלו אשר הם "שלוחים", ולא

"למה צריך הוא לצאת ולפעול עם אחרים, כשהוא יכול להשתאר בד' אמותיו ולפעול עם עצמו?! נשיא דורנו אמר שאין זו הדרך כלל. והוא אומר בפירוש שכ' אחד ואחד יש לו חוב וזכות ואחריות לצאת לשילוחות זו! ולא סתם לצאת יד"ח לעשות טובה, ולעזר לעצמו לשנאותיו אחד בא אליו, אלא הוא צריך בעצם לצאת ולהפיץ יהודים לעזרם בגשמיות וברוחניות.. והלוואי שהיו מנצלים כדבוי ובפועל את כל הכוחות שנונטים.."

(בתרגום חופשי משיחת ש"פ לך לך ה'תשמ"ט - מוגה) זו רק דוגמא אחת מאותן ספרי ביטויים הפוזרים בתורת הרב שיליט"א מלך המשיח, בהם הביע את רצונו הק' אשר חסידייו יצאו מעצמם, ממצבם ובעירם ממוקם וילכו באופן ד"לך לך להפיץ יהדות ואלקיות בעולם!

ידעו המשל על האדם הפשוט בתקופת המזאת הרכבות אשר (ambil' להיכנס לניסיבות שהביאו למקרה) נدرس ע"י הרכבת וرك בנייטים גדולים נשאר בחיים. זמן מה לאחמן"כ יצא לו לראות קומקום (של פעם) בעת פעלזה כשהוא משמעו שריקות מוזרות ומעלה קיטור של עשן עד הרכבות. מיד הוא לקח את הקומקום בידו ושברו בזעם על הרצה! שנשאל לפשר המעשה ענה: "צריך להרוג אותם מיד כשהם קטנים"!

colsuno יודעים כמה קשיים וניסיונות נערכות בדרכו של חסיד שרצו לצאת לשילוחות המלך.. וע"כ אין מנוס מלהחדיר זאת במוחנו ובלבנו עוד ביציאתנו מבטן אמנו באופן ד"להרוג אותם מיד כשהם קטנים"!

ר' יקותיאל לעפלער אמר לאדמור"ר הזקן שהוא אינו חפץ בחים שבhem לא רואים ולא מרגשים אלוקות - ארוכים ככל שיהיו! ואם יהיה ברור לנו שה חיים אחרים חי' שליחות אין אלו חיים לא נחפוץ בשום חיים אחריהם מלבד חיים של שליחות! שהרי הרבי שליט"א מלך המשיח הוא חיינו, והרבי רוצה שנמצא לשילוחות, ללא כל ספק, אז מילא לנו לא יודעים מושום דבר אחר!
כשאנו תמיינים ברור לנו שנעסוק בעיקר במה שהרבי רוצה ודורש מהתמיינים (כלימוד התורה בהתמדה

לאחר תשרי תשנ"ד, התפרסם בשבועון כפר חב"ד, טור מיוחד של הרב גינזבורג, בקשר לאותו תשרי. בין השאר הרוב גינזבורג מתאר שם את התלבוטות האם לצתת לתהלהכה בשמחת תורה ובכך לפספס על בטוח את ההקפות עם הרב (שהרי הודיעו מראש שהרב ייצא להקפות מוקדם) או לצתת בשליחות הקודש לשמה יהודים בשמחתה של תורה. התלבוטות הקשה סרה באחת כשרה את מאות התמימים יוצאים במאוש נפוליאון ללא שום פקפק, ובהחלטה של רגע ההחלטה שהוא יותר על ההקפות, אך בצבא של הרב הוא ישאר! בדרך, הוא שמע כושי שבתמייה על המראה המוזר של התהלהכה שאל את א' התמימים, "מה זה?" ענה לו התמים: "זה הצבא של המשיח". - כתוב הרב גינזבורג - "באתו רגע חשבתי לעצמי - את הצבא הזה, אי אפשר לעצור!"

ועלינו התמימים, חילוי בית דוד, מוטלת החובה והזכות ליותר על כל הנוחות הגשמית והרוחנית שאולי מחייב לנו, ולדאוג ש"את הצבא הזה, לא יהיה אפשר לעצור!". סיפר פעם בהთועדות חסידית, אחיו, ר' בנימין גנדל, שהוא זכר את כניסה התמימים העולמי האחרון שהשתתף בו ר' דוד רסקין ע"ה (מנהל תות"ל 077 לשעבר), במהלךם של שנות הסמ"ך, הרוב רסקין כבר היה במצב פיזי קשה מאוד, ודיבר בקול חלש ורווד באופן שלא הצליחו להבין כלל מה הוא אומר. אך דבר אחד מאותו מעמד אחיו זכר והוא נחקר בזמנו לנצח, לאחר כמה דקotas של דברו לא ברור הרב רסקין סימן את נאומו - כשהולו נרגש - בהתחילה את הניגון 'מי ארמיה אדמורא'. אבל המיללים נפרד מנהל הישיבה המרכזי של הרב מהתמימים - "אננו צבא האדמו"ר"...

תמים! בתור חיליו הנאמנים והמסורתם של רבינו אהובנו שליט"א, אל תתפלו מושם דבר - בעודם בישיבה תתעסקו ללא הרף ובעווצמה בעניים אותם הרב דרש מהתמימים, שהרי הרב הוא חיינו, ואנו נהיה מונחים ללא אותן بما שהוא רוצה מאייתנו עכשו, חילים נאמנים הם חילים בכל מה שידרשו מהם, וכשהרב רוצה מאיתנו להיות tamimim, אנו נהיה tamimim! אך ביחיד עם זה, מוכרכה שהיא ברור לנו, שם שם tamimim וחסיד נקרא עליינו, אזי בזאת הזמן, נצא בשמחה ובטוב לבב בשליחות המלך לכבותו לו את העולם, ולא שיק آخرת!

ותיכףomid ממש, בהtaglot הנכפת, אזי יתאחדו כל יושבי תבל אל האיש אשר הוא חיינו וככל מהותנו - "לקבל פניו משיח צדקנו בפועל ממש", בהכרזה העצמית והנכחית: "יחי אדוננו!" ורחוק מאור הזרקורים, יעדנו להם חיליו הפחותים והאהובים של מלכנו משיחנו שליט"א ויבתו במחזה אשר אליו נכספו כל ימי חייהם מתגשם מול עיניהם, וכולם ידעו מי מדובר, מדובר ב"שלוחי אדוננו", אלו שלא ידעו מושם חשבונות, הם ידעו רק בדבר אחד: "מי ארמיה אדמורא"!

כלו שהם "גם שלוחים". הרב שלייט"א מלך המשיח אומר על כל תמים שלמד אי פעם בתומכי תמים, שהוא נשאר תמים לעד, אך לברכת הבנים, תמים כלו אינם מורשים להיכנס, וד"ל..

זכור לי התהועדות יום הולדת לחתמים איתי בישיבה קטנה שאביו המשמש כשליח של הרב שלייט"א מלך המשיח לאחד מהערים בארץ הגיע להתוועד. כשהוא נכנס להתוועדות פצחנו מיד בשירת 'שלוחי אדוננו'. המנגינה הזאת הייתה זוכה לי ממwand שתרחש כמה חודשים לפני, מעמד קבלת פני התלמידים שלוחים. אך חשתי שהפעם מדובר על שירות 'שלוחי אדוננו' אחרית למגרי, יש 'שלוחי אדוננו' ויש 'שלוחי אדוננו'... והיטב אנו יודעים לאיו שירות 'שלוחי אדוננו' אנו צרכיהם להשתוקק.. שירות 'שלוחי אדוננו' שהמשלח בעצמו יכול להעיד עלייה שזו שירות 'שלוחי אדוננו' אמרית.. שהמשלח יכול להיעיד עליו (בניחותא) ש"דו ביסט א שליח"!

פעם כתוב ר' בערל בוימגארטן ע"ה (שליח הרב שלייט"א מלך המשיח למדינת ארגנטינה) שאינו מסוגל להיות בראש השנה במקום אחר חוץ מ אצל הרב. וקיים על כך מענה: "אתה חושב שבתקיעות אני חושב על אלו שמצוופים מתחת לבימה? בתקיעות אני חושב על שלוחים!". כן, הרב שלייט"א מלך המשיח ברגעיו השנה הנעלים ביותר חושב על אלו שמוסרים את חייהם בשבילו!

יד השwon תשנ"ד, זו הפעם האחרונה שזכהנו לראות את מלכנו משיחנו שליט"א יוצא לקהיל החסידים ומעודד את הכרזת הקודש "יחי אדוננו". אך בר"ח כסלו דאותה שנה, זכו רק סוג מסוים מחסידי חב"ד לחזות שוב בפני הקדושים. היו אלו השלוחים, אשר הרב ביקש שייעברו מול פניו הקדושים ביחידות בג"ע התחתון. כן, האחרונים שזכו לחזות בפני מלך - היו השלוחים..

ובשביל שלא נטהה בהגדרת השליה, נאמרים לנו הדברים בצוורה ברורה בדבר-מלךות חי ישרא (МОגה) אות י"ב, זולחה"ק: "אלו אשר זכו אשר מתוך עם ישראל גופא הם נבחרו להיות שלוחים של נשיא דורנו, וכל עבודותם בכל המעט-לעת כלו מוקדשת למילוי שליחותם בהפצת התורה והיהדות ובהפצת המיעינות חזקה ובhabat הגאולה". אכן, שליח זה כל היום ולכל החיים!

איןנו יכולים לשפט אף אחד, שהרי אנחנו עוברים את הקשיים והניסיונות שהארכרים עוברים.. אך את האמת צריך לדעת! בחור שלא Km בזמן לסדרים וכדו' איןנו מתחיל להסביר לעצמו שכrik להיות..

אסור לנו לשכח אשר משפיינו הנצחי, הרב גינזבורג, היה מתועד עימנו בהთועדות הראשונה שנכנסנו לש"א, "שבפגישה הראשונה חייבים להבהיר למי שצריך שאחנו יוצאים לשלחיות"!

ואז מגיעה הפתעה השבועית, הנקודה המעניינת שלא כתובה בשיחה אלא רק בשיעור של הרב גינזבורג.

בשיחה הרבי מצין על המחלוקת בין חכמים לאבא שאל בסדר המערכת ו מבאר בארכות מהי המעלת שבסדר הקטרת הקטורת בין הטבת הנרות לעומת הסדר של דם התמיד בין הטבת הנרות ועל כך שכעת הסדר הוא כאבא שאל היה ואנחנו עדים בಗלוות (אבא שאול) אך בגאולה האמיתית והשלימה הסדר יהיה כחכמים.

וכאן מספר הרב גינזבורג שהוא שמע מגдолיו החסידים שהיות וע"פ דברי הרבי שליט"א מה"מ בשיחות אנחנו נמצאים כבר בזמן הגאולה הרי שכעת צרייך להנהייג את הסדר של הקטרת בין הטבת הנרות, ומוסיף בענייות שקיימת רק אצל: אני בעצמי גם עושה כך, בתחילת ההשכלה ר' אמר את סדר המערכת כאבא שאול כפי שהודפס בסידור, ולאחר מכן אני מתחילה שוב ממערכה גדולה ומכוונים את הקטרת בין הטבת הנרות...

מאז ט"ז תמוז יצא לי לחשב מה לכתוב על הרב גינזבורג? זה לא בוגר ולא מתקרב ח"ו לאחרי מות קדושים אמרו... זה נקודת אחרת - כמה שיכתבו עליו זה עדין לא יספק כדי להתקרב למה הוא באמת!

במילים אחרות איך אפשר לדבר על איש כל כך גדול בטורן כל כך קטן?

וכמו שהרב גינזבורג מתבטא רבות על ספר התניא 'איך הכנסו אלוקים כל כך גדול בספר כל כך קטן...' אבל בחב"ד לא מספידים כי אין את מי ובפרט בדורנו... אז תכלס.

בימים האחרונים פשטוט צחה לי הנקודה הזאת מהשיחה והתבונתי בנאמר, ואם אפשר לפרש העשה זאת.

אם נכתב מהו סדר יומו של הרב גינזבורג, נגלה סדר יום רצוף וצפוף מלא וגדוש בתורה, חסידישקיט, הפצת המעינות, אהבת ישראל ועוד ועוד ועוד. ואע"פ שלא ניתן לחלק בין דבר למשנהו כיון שפנימי הרוי הוא מונח לחלוות במה שהוא עוסק באותו רגע, אך ממבט של בחור בישיבה ישנים שני דברים עליהם ניתן לחלק בין דבריהם מרגלא בפורמה דהרב גינזבורג: תניא - קטרות, ודבר מלכות - ד"ם התמיד.

מי מאמין יכול להגיד על שיעור תניא שהרב גינזבורג פיספס? כמו שעון היה מגיע עם הרב

חיים? בין דם התמיד לקטרות!

הרה"ח מנחם מענדל שיחי חורי

מבוגרי הישיבה

יום שלישי פרשתצווה | 15:18 | תוכמי תמים סניף ראשון.

המראה של הזאל הוא די שיגרתי לשעת ערב זו, פה יושבת חברותא או שניים ולומדים גירסא, שם יושבים מספר תמים ומפתחים בשיח תלמידי חכמים שצרכיה לימוד, במרקח מה מהספריה עמל בחור על כמה הערות חדשות בדבר מלכות השבועי שמתקשר בדיקן לנושא השיעור כללי האחרון, המשגיח יצא לרגע לשיחה בהולה עם הורה של אחד התלמידים שימוש מה אחריו ל"ארוחת צהרים", בקצת הזאל נם לו בשלווה אחד התמים המסורים שחילק ממטלותיו בישיבה הם: מקץ, טבח, אוסף ספרים, ומדריך לילה, וכעת לאחר יום ארוך ומיגע ולאחר מבצע תפילין עד הדקה של הסדר בקניזה עזריאלי בהפסקת צהרים, הוא ביקש אישור להוריד את הראש לכמה דקות. בKİצ'ור שגרה...

ולפתע נכנסת לזאל בצעד נמרץ הדמות המוכרת, המחויכת, זו שתמיד ובכל זמן ולא חשב מה יהיה המצב רוח ידע להעניק את הנשיקה האווהבת מכל הלב - הרב גינזבורג.

מחיאות הception ותנוועת האצבע המעגלית המורה לסדר שולחנות לא משairy אף אחד מאחור, שיעור הדבר מלכות השבועי מתחילה ועל זה לא מותרים!

מכל קצות הזאל נגזרים השולחנות אל המרכז, אחד הבחרורים מתנדב לרווח לעיר את אלו שנרדמו בהפסקת צהרים ומישיה אמר להעיר אותם שכח לעשות זאת, בחור נסוף רץ אל ארון הספרים, שולף את ערים ה"דבר מלכות" ומחלק לכל המשתתפים. כוס מים לרוב וזהו הכל מוכן אפשר להתחילה.

מי איתנו? השאלה הקבועה שגורמת לכולם להתנער מהכל ולהישאב אל תוך השיעור המתוק והמרתק זהה.

"השיחה של השבוע היא שיחה כל כך מהפכנית!" פותח הרב, ואע"פ שגם בשבוע שעבר המילים חזרו על עצמן, כולם יודעים שזה אכן נכון.

זה מדהים לראות כל פעם מחדש כיצד השיעור קולח וזורם מפיו עם כל הפיצ'יפקעס...

aban המשקל העיקרי בחיה חסיד בדור השביעי וכלסון סדר המערה 'ד"מ התמיד', ומכיון שאחננו מתועדים עם ועל הרב גינזבורג הרי שם נעין קצת בשיחות הדבר מלכות של הפרשיות הסמכות 'לנסע מקדש וישב שם' האיש שארע לר' גינזבורג לאחרונה (קרת, חקת, בלק, פנחס, מטו"מ דברים ואחנן) נבחין שבכל אחת מהן הרבי פשוט מדבר עליו (לענ"ד)!

קרת - הרבי מצין על המעלה שיש בניסים שחודרים לדרכי הטבע ומסיים שהוא הורה שיהודיה צריך להסיק מכך, שעם היהות שראשת העבודה, עיקרה ושורשה היא קב"ע הרוי שזה צריך לחדר ולהימשך בכל כוחותיו הפנימיים עד שהוא נעשה מציאות של יפוצו מעינותיך בחוץ. זה מתרעם אחד לאחד לדמותו ואופיו של הרב גינזבורג, כל מציאותו הינה 'ביטול אידיאט' כפשותו - בטל ומסור להוראות הרבי שליט"א מה"מ וקיים על הדיקוק הכי קטן וזה חדר בכל חייו, הנהגותיו ומעשיו גם עם הסובבים אותו.

חוות - הרבי מסביר בהרבה אודות שני הסדרים של שבעי (שבוע) ועשירי (חודש) שמרמזים על רצוא ושוב ועל המעלה בחיבורים יחד, ואומר שאצל יהודי צריכים להיות ב' אופני העבודה - עבודה מוגבלת השיכת לעולם ועבודה בלתי מוגבלת שלמעלה מהעולם ובעיקר לחבר ביניהם. אצל הרב גינזבורג ניכר איך שני הקווים הללו הילכו בצדות לאורך כל הדרך - מצד אחד קביעיות בנפש נדירות שאין לוثر עליהם (מי לא זכר את המעריב באמצעות התווודות פורים סוערת...) ומאידך סיבוכים ברחבי הארץ בטרמפים ותח"צ כדי למסור שיעור או לבקר בחור באופן שלמעלה מהטבע למגורי.

רוטשילד, אומר את הקורבנות במתינות ובמתיקות המזוחדת רק לו, מכין קפה שלא חשוב כמה סוכר, קפה חלב או מים חמימים יש בו העיר לקאים הורה של הרבי, עושה את סבב הנשיקות היומיי לאלו שקמו לסדר. ומתיישב במקומו להספיק עוד משהו לפניו השיעור. וככ"ל בשיעור הדבר מלכות.

אף אחד לא הוכיח לי שהז נכוון אבל יש לי תהוצה כנה שגם בחופשות או בזמנים בהם נעדרו התמים מהזאל בעחות השיעור, הרב גינזבורג מסר את שני השיעורים למאזין היחיד - הוא בעצמו, היהות שהז החיים שלו, זאת הנקודה היחידה, והוא שמש לא משנה אם יש מי שמקשיב או שאינו בעצם המאזין של השיעור שלו...

הרב גינזבורג
הנחה אותו
בישיבה שכמו
שבתניא אדה"ז
הכנס את כל
התשובות לכל
השאלות הרי
באותה מידת
השביעי לראשון
- הרב שלייט"א
מה"מ האט אלץ
באווארנט.

בשיחות הנ"א-נ"ב -
הרבי שליט"א מה"מ נתן
את כל התשובות והפתרונות
לכל הסיטואציות והאתגרים של

הדור האחרון לגילו והרשות לגאולה! זוז
גם הסיבה לענ"ד לכך שאע"פ שיש מחלוקת בסדר המערה הרי שבעל מצב דם התמיד קודם לקטרות ובקדיים: הרי ידוע סיבת שינוי הלשון בהסכומות החותמים על התניא שאחד כותב שנת פdotנו והשני כותב תקנו"ו להיות שישנים ב' סיבות לדפסת התניא בדורותינו. א': כי בן המלך נמצא בחויל גדול וצריך תרופה גדולה יותר - תניא קטורת (תרופה לנשמה ורוח). ב': היהות שאחננו מתקרים לזמן פdotנו הרי שצריך לטעום מהגאולה ע"ד מאכלי השבת. ולכן בסדר המערה הרי שד"מ צריך להיות באופן אופן של תמיד ו אף קודם בחשיבות על קטרות - תניא, אך עכ"ז אין זה גורע מחשיבות הקטרות ונצרכים ב' עניינים אלו בסדר המערה של יהודיה.

היות וכאמור שיחות הדבר-מלכות צרכות להוות

והחי יtan אל ליבנו

המימים והבונים כתובים וחים עם המשפיע
אנו אנו מניחין אותנו

תשרי ראש השנה, הקירוב הלבבי החם שהיה שופע ממנו כשהיה ניגש בامي"ת התוועדות סוערת לשבת על יד בחור שהסתבר עם המשגיח על "אלו מציאות שלו..", מבט מעודד, אכפתני, קשוב, רגיש ואוהב שאין בנסיבות.

דברים - בשיחה זו מתיחס הרב (בין היתר) לשתי נקודות חשובות: א. ג' דפורענותה וז' דנהמתה מרמזים לשכל ומידות, ועובדתו של היהודי כעת היא לבוש את כל י' הארץ ע"י שלימות במחדר"מ. ב. ההוראה הנצחית מואתנן אל ה' - שעל היהודי לזעוק ולדרוש שוב ושוב עד מתי. ולעניןנו, אמן אני קורא מחשבותך אך ידוע שהמעשה והדיבור של האדם מגלים ומבטאים את מחשבותיו, במהלך שהותי בישיבה יצא לי לראות לא פעם שמשפיע בתוועדות וורק איזה מילה עסיקית שמתאימה לטמפרטורת התוועדות, או סתם בין החבר'ה זורקים משפטים ש"מקובלים בחברה" אבל תמיד היה אחד שלא רק שלא שמענו ממנו מילים כאלה אלא אף היה מעורר ומדגיש ש'זה לא הלשון של הרעבע...', ואם נרד למעשה, נגלה עדינות ואצלות מיוחדות של וראי' בגין... והנקודה השניה מעוררת בנו צורך וזעוזע עמוק לזעוק שוב ושוב ואין אין מניסיונות אותו!

ואתהן - בשיחה הרב מבהיר את מעלה הכהפל דנהמו נחמו וಡעשה"ד בשבת זו שענינו הוא בלי גבול אמיתי - בכל מאודך של האדם, ומוסיף שהוספת החיים מט"ו באב ואילך היא ע"י לימוד תורה באופן שלמעלה מדידה והגבלה. בשכת פרשת ואתחנן נשלהו השלושים, דהינו שהרב גינזבורג הגיע לשילימות הכי גדולה אליה יכול להגיע בתור נשמה וכעת הגיע הזמן לנחמו נחמו בכפליים - ירידתו חוזה בגוף גשמי דוקא, וככלשון הרב בשיחה: "ובלשון הכתוב בפרשת השבוע 'בכל מادر' 'מאד שלך', שקשור עם 'מאד' (בלי גבול) האמיתי... ועי"ז נעשית השלמות ד"יוסיפ חיים על חייו" באופן שלמעלה מדידה והגבלה - חיים נצחים.".

תכלס תמיימים, המעשה הוא שהעיקר שכל העולם יכירין:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בלך - הרב מדבר בארכיות אודוט המעלת שיש בלמוד ענייני גומ"ש לא רק בתורה סגולה אלא באופן שהדברים חודרים - היסח הדעת ולפעול זאת גם על אנשים שנמצאים בצד 'בריתא' - חוץ. לא ראיתי מימי היהודי כל כך חדור בగאון גינזבורג, אדם שהפניהם כל מה שלמד ופועל על פיו בשלמות. ויש לומר גם שהנקודה השניה שהובאה מהشيخה לפועל גם אנשים שנמצאים בחוץ קשור גם הוא להיסח הדעת, כדיוע לשונו של הרב לאנשים שנמצאים במרה שהורה עקב כל מינוים - ישיח דעתו מזה, פעם הייתה התוועדות בישיבה ולא היה לי כ"כ מצב רוח אז ישתי קצת הצד, הרב גינזבורג קם התישב לידיו, דבר איתי, עודד אותי לצאת מהמצב רוח ולהתעלות מעליו.

פנחת - הרב מסביר בהרחבה את הפטגם 'עשה כאן ארץ ישראל' ובואר שעל היהודי להיות מונח לשליטין במה שהוא עושא אפילו אם זה רק הכנה לדבר אחר כי אצל היהודי כל נקודה במקום וכל רגע בזמן היא היא העיקר כעת. יצא לכם פעם לעלות עם הרב גינזבורג על טרמף עם הנג שאינו שומר תום"צ לע"ע? לי יצא, זה היה בדרך לבית הורי בפסח תשע"ג, פגשתי אותו בצוות ונסענו יחד, בדרך הרב פתח בסדרת שיורים בנושא חי וקיים על רגלי אחת כך שהנג יצא מוכשר לקבלת פני משיח צדקנו. אמם מטרת הנסעה היא לבקר את ההורים ולא היה מטרה בנסעה עצמה אבל גם שם צריך להיות מונח לגמרי.

מטו"מ - בשיחה הרב מתחמק בופן העבודה הדורשה כעת - גילוי דרגת האחדות שלמעלה מהתפקידות - ומקשר זאת לרמת האהבה המיחודת והיהודית שהיתה אצל אהרן הכהן, רמה כזו שהקיפה את כל ישראל בשווה בלי חילוקי דרגות ומעמדות. ראיתי יהודים בעלי אהבת ישראל, שמעתי סיורים של חסידים על מסירות לזלות אבל אהבה וחום כמו של הרב גינזבורג לא מצאתי אצל אף אחד! המילים שלו על אותם יקרים שביקרים שקצת מחליקים החוצה בהגיים לבית חיינו שהיו נאמרים כמעט בבכי מתוך אכפתות אמיתי ואהבה אין סופית לאותם תמיימים היו חווורים על עצם שוב ושוב בכל התוועדות

שכם אחד",
שבודאי יבואו ה"עמיים" כולם לעבדו שכם אחד",
ווערט זיך דאס אויפגטאו דורך אידין,
שזה נפעל ע"י בני ישראל,

אייז סוף כל סוף וועט זיך אהינצו דערגריכען די שלוי
חות און די הودעה פון דער נבואה דורך אידין, באיזה
אופן שייהי',

- הרוי סוף כל סוף תגיע אליהם השליחות וההודעה
של הנבואה ע"י בני ישראל, באיזה אופן שייהי,

צי דרך שלוחים, צי דרך בריוו, צי (דרך) אויר און
אנדרע אופן, אבער ס'ווערט אהינצו דערגריכען, איז
זהיתה לה' המלוכה".

אם ע"י שלוחים, או ע"י מכתבים, או באופן אחר,
אבל יגיע לשם העניין ד"זהיתה לה' המלוכה".

און דערפונ איז אויבעט פארדשטיינדייך איז בשעת יעד'
ערער פון אונז און יעדערער פון איז, סי' אנסים סי
נישים סי' טף,
ומזה מובן ג"כ שהזה שייך לכ"א מאיתנו וכ"א מכם,
הן אنسים הן נשים והן טף,

וואס איזו איז דאך אויבעט, נשים און טף קאנגע דאך
אויבעט טאן איז הפקה בונגע פון די שבע מצוות בני נח:
שהרי גם נשים וטף יכולם להתעסק בהפקת שבע
מצוות בני נח,

ויבאלד איז מאעפנית זיך איז גלות, האט מען דאך שבי'
נים וואס זיי זינגע ניט קיין אידין, דארף מען דאך זוכן א
געלהגנהייט - איז מיזאל קאנגע איינוירקן אויף די שבי'
נים, איז זיי זאלן ציקומען - פריער דערוויסן זיך דערפונ,
און דערנאנך פארשטיין דאס, און דערנאנך מקיים זיין
(במצווה) די שבע מצוות דידחו.

דמכיון שנמצאים בגלות, יש הרוי שכנים שאינם
יהודים, וצרייכים לחפש הזדמנויות (והקב"ה מזמן
את ההזדמנויות) שיוכלו להשפיע על השכנים, שהם
תחליה יידעו אודות שבע מצוות דידחו, ואח"כ יבינו
זאת, ואח"כ יקימו אותן.

(אור לכ"ב כסלו ה'תש"ג, ב"יחידות כללית לאורחים שיחיו, דברי
משיח ח"ב עמ' 56)

ובפרט אין לעצטע טאג פון גלות,
ובפרט בימים האחרונים של הגלות,

וואס ס'ווערט זיך נענטער צו דעם קיום הייעוד איז
דעם צוזאג איז (והיתה) "איז אהפוך אל (כל ה)עמים
כולם.. לעבדו שכם אחד",
כאשר מתקרבים לקיום הייעוד וההבטחה "איז אהפוך
אל (כל ה)עמים כולם.. לעבדו שכם אחד",

אנהיידיק פון דעם קיום פון שבע מצוות בני נח,
החל מקיים שבע מצוות בני נח,

ווערט דאס אויבעט תנאי, און דאס היילט נאכמעער
צו דעם עניין פון די גאולה האמיתית והשלימה,
שהזה נעשה גם תנאי אל (וממהר עוד יותר את)
הגאולה האמיתית והשלימה.

וואס גאולה אמיתית איז, בשעת מליעזט אויס די גאנצע
וועלט צוזאמען מיט זיך, אפילהו דעם חלק הדומם,
עאכ"כ דעם הצומה, עאכ"כ חלק החיה, עאכ"כ דעם
חלק המדבר, גאולה האמיתית היא כאשר כל העולם נגאל
יחד עמנו, אפילהו חלק הדומם, עאכ"כ חלק הצומה,
עאכ"כ חלק החיה, ועאכ"כ חלק המדבר -

אפילהו ווען דאס רעדט זיך וועגן די שבעים אומות,
אפילהו כאשר מדובר אודות שבעים האומות,

און אפילהו פון איז מאן אומה וואס האט איז זיך א ווינקל
וואס ס'אייז גאר ניטה - דערוילע נאך ניט אנגקורמען
אהינצו או ידיעה פון אידידישקייט,
ואפילהו של אומה כזו שיש בארץ פינה שלעת עתה
עדין לא הגיעה לשם ידיעה אודות יהדות -

אייז א זיכערע זאך איז ס'ווערט אהינצו אנקומען,
כי דבר ודאי הוא שהזה הגיע לשם,

ויבאלד איז ס'דארף זיין, ווי דערמאנט פריער, צוזאג
פון דעם נביא,
דמכיון ש(כנ"ל) צריכה להתקיים הבטחתו של הבני
באי

או ס'ווערט זיכער אנקומען "עמיים כולם לעבדו כולם

עומדים כחומה, ורק שזה מתייחס לרוח בלבד.

לא כמו הדמות הנשקפת במראה, שיש כאן מציאות נוספת של דמות הנשקפת, ורק שהיא תלוי לגמרי באדם המביט במראה.

אולם בבריאת יש מאין אין כאן שום מציאות נוספת מלבד הכה האלקי. **אפס אין** כאן שום דבר, **בלעדו**, מלבד דבר ה'. וזה היא המציאות **באמת**, שהנברא הוא אפס באמת, כי אין כאן שום מציאות נוספת בפועל, גם לא מציאות שאינה אמיתית.

וביחד עם זה עדרין נאמר² "בראשית ברא אלוקים", והרי התורה היא תורה אמת. אם כן אין זו אחיזות עיניים אלא באמת נברא העולם.

ובכל זאת, למרות שנברא העולם, לא זו בלבד שהעולם הוא מציאות שאינה אמיתית, מציאות שאינה מתייחסת אליו כי היא לא ממננו מצד עצמו, אבל היא כן מציאות שאינה אמיתית, מציאות שמייחסת למישחו אחר - אלא באמת העולם הוא גם לא מציאות שאינה אמיתית, אלא הוא אין ואפס ממש. כי בהיותו בתוך מקורו הוא בטל שם במציאות לגמרי ונחשב לאין ואפס ממש.

וכדלקמן באור הכלול בשמש, שלמרות שהוא נמצא שם ביתר שאות, אך מציאותו בפני עצמו מתחבטת לגמרי והוא נחשב שם אין ואפס ממש.

#על ידי עבודה - ניתנה רשות

VIDOUIM DRBBI MERAH"SH³, שזה שנאמר כאן שלא ניתנה רשות לעין לראות, וזה רק ללא עבודה האדם. אבל על ידי עבודה, אם האדם ילמד ויתבונן בזה בתפילה כראוי, הרי ניתנה לו הרשות להגיע למצבבו יוכל לראות את הכה האלקי שבנברא. וממילא יראה איך שהנברא הוא אין ואפס לגמרי ואין כאן שום דבר אלא אך ורק הכה האלקי.

[4] ישעי' יא, ט. רמב"ם בסיום וחותם משנה תורה.

[5]agna"k ס"ד.

[6] ראה לקו"ש חכ"ד ע' 182 העלה 43, וש"ג. ושם עד"ז בוגע להה"מ ממעוזריטש ולהצמה צדק.

שער ההיכוד והאמונה - פרק ג' חלק חמישי

הערת מערכת החיל: במדור זה בגלגולו הקודם - חלק רביעי - נפללה טעות טכנית, ולאחר הקטע המסתימים במילה 'cdeclקמן', הופיע עמוד נוסף שהתרפרס כבר בחלק השלישי.

#אין שום מציאות נוספת

ליתר ביאורי, בפעולה של יש מיש, כיוון שהכה בא לפועל בדבר שכבר ישנו, לכן הכה הפועל יוצא ממקומו ביד האדם והוא פועל מחוץ למקוםו, בדבר הגשמי שהוא פועל בו. וכן בכך המעיף את האבן, הכה יוצא מיד האדם ונכנס באבן ופועל בו להעיפה אותו. ואפילו באדם המביט במראה, הדמות כאילו יוצאה מן האדם וניבטה בדבר שחוץ ממנו, במראה.

אולם ביש מאין, כיוון שאין כאן שום דבר חוץ מהכה האלקי, הרי הכה מעולם לא יצא החוצה, וכל פועלתו היא בתחום עצמו. וממילא אין כאן שום מקום אחר שם יימצא הנברא, אלא כל מציאותו היא אך ורק בתחום המקור.

אם כן, נמצא שלאמתו של דבר, גם אחרי שהכה האלקי ברא את הנברא, הרי לאמתו של דבר אין כאן שום דבר מלבד הכה האלקי, שהוא ורק הוא כל מציאותו של הנברא.

לא כמו האור שיווצר מהשימוש, שיש לו מקום ומיציאות בפני עצמו חוץ לשימוש, אף כי הוא תלוי לגמרי השימוש.

לא כמו האבן המעוופפת, שיש כאן מציאות של אבן בפניה עצמה שמחוץ לכך האדם, וכח האדם פועל במציאות שחוץ הימנו. ולכן ישנה המיציאות של עיפוית האבן, ורק שמציאות זו מתייחסת לכך בלבד ולא לאבן עצמה.

לא כמו הרוח בים סוף, שיש כאן מציאות של מים ר"כ.

[1] בראשית א, א.

[2] לקו"ש חל"ג ע' 22 העלה 56. קובץ 'התמים' חוברת ג' ע' כז (קל, א).

תמוז-אב, והשומן לא הסריה. קרא רב אלעזר על עצמו את הפסוק¹³ "אף בשרי ישコン לבטה".

ומבואר אדמור' האמצעי שלא הי' זה סתם "מופת". אלא שהעובדת שבדרך כלל שומן מסריה, היא משומן השומן נהי' מאכל, והאוכל בא מקליפה נוגה. אולם ר' אלעזר שבאכילתיו אכל לא את הקליפה, אלא את הניצוץ האלוקי שבמאכל, לנכון גם השומן הי' קדוש ולכון הוא לא הסריה.

וכך גם אצל אדמור' האמצעי. שהי' בעצמו קדוש, ולכון הדם שנתחווה ממה שאכל, הי' גם הוא קדוש. ולכון אם היו חותכים את אצבעו, לא הי' יוצא דם אלא חסידות. כי הדם שלו, גם הדם כפשוטו, לא הי' דם גשמי שעולול להסריה, אלא דם קדוש שככל מהותו היא חסידות. כלומר, הי' כאן דם גשמי, אך כל מהותו היא חסידות.

וכן בראית רביינו הזקן את הקורה. שהוא ראה אמן קורה גשמית, אך הוא ראה בה שכל מהותה היא דבר ה'.

ואף כי הדבר הוא אודות רביינו הזקן עצמו, ורק סמוך לפטירתו - הרי מעין¹⁴ זה ושם מנהו, אומר הרבי מהר"ש, שיריך לכל אחד על ידי התבוננות ועובדות התפילה כראוי.

ומספר על החסיד ר' פסח ממאלסטובקה, שהי' מסביר תמיד לתלמידיו אודות אחדות ה' וביטול העולמות במציאות. עד שהתלמידים התחלו למשש את הקיר לבדוק אם הקיר אכן קיים.

פעם האריך ר' פסח בעניין זה לפני קבלת שבת. ואחד מתלמידיו כשחזר לביתו, לא הי' מסוגל לעשות קידוש על היין. באמרתו לעצמו: הלא באמות אין גביע ואין יין ואין אפשר לעשות קידוש. ורק אחרי שעלה ארוכה הצליח לשכנע את עצמו כי בכלל זאת צריך למזוג יין, שאנו אלא דבר ה', לגבייע, שאינו אלא דבר ה', ולעשות קידוש.

על דרך מה שנאמר בגאולה⁴ "ומלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" - כמו שהמימים מכסים את הים. ולא רואים את כל מה שנמצא בפנים, את הדגים, הצמחים שבים, חיות הים, וכו', כי ככל מocosים לגמרי במאי הים. כך תملא הארץ דעה את ה'. וכל מציאות העולם והנבראים תה' מכוסה לגמרי (לא רק פיזית, כמו במאי הים, אלא מכוסה באמות בכל מהותה) בדעה את ה'. יהי' ניכר ונראה שכל המציאות היא אך ורק דבר ה'. וחוץ מזה אין כלום. אין ואפס ממש.

ומי שעבוד את ה' ומתבונן בתפילה כראוי באחדות ה'. יכול להגיע לגאולה פרטית⁵, שאצלו יורגש גם עכשו כמו בגאולה. שלא יראה כלל את הגשמיות והחוomer, אלא אך ורק את דבר ה'.

וכפי שמסופר⁶ על רביינו הזקן. שכמה ימים לפני פטירתו שאל את נכדו הצמח צדק: האם אתה רואה את הקורה? וכשהתפלא הצמח צדק על השאלה אמר לו רביינו הזקן: תאמין לי שאינני רואה עתה אלא רק את ה"אין" האלוקי המה' (כלומר, את הכה האלוקי המהווה ומה' את הנברא, שהוא נחשב "אין" לגבי הנברא, כיון שאין הנברא מכיר אותו כלל⁷).

ומבואר הרבי שליט"א מלך המשיח⁸: אין הפירוש שריבינו לא ראה קורה גשמית, אלא רק את דבר ה' הרוחני. אדרבה. הוא ראה קורה גשמית, אלא שראה בקורס את האמת שלה, שכל מציאותה היא אך ורק דבר ה'.

ועל⁹ דרך מה שאמר¹⁰ הרבי הצמח צדק על חותנו אדמור' האמצעי, שאם היו חותכים לו אצבע, לא הי' יוצא דם אלא חסידות.

בפשטות לומדים שדם הוא החיים, וכיון שאצל אדמור' האמצעי כל חיותו הייתה חסידות, זה נחשב שהדם שלו הוא חסידות.

אולם ניתן לבאר זאת¹¹ על פי ביאור אדמור' האמצעי בסיפור הגمرا¹² על רב אלעזר שהוציאו מגופו סלים מלאים שומן והעמידום בשמש בחודשים

[7] ראה ד"ה ביום השמע"ץ תרנ"ט ובכ"מ.

[8] שיחת יוד' שבט תשכ"ז.

[9] רוז'ג.

[10] סה"ש תש"ד ע' 79. דבר מלכות ויצא תשנ"ב.

[11] רוז'ג בשם המשפט ר' משה יהודה הכהן רייכמן.

[12] ב"מ פג. ב.

[13] תהילים טז. ט.

[14] ע"ד הנ"ל ח"א פמ"ד אודות משה רביינו שבכא"א.

נכנים לוזאל ללימוד ברוח' (מגדל אור?) - כל הרחוב שיך לשיבת(!) לומדים מס' כתובות עד 6:30, אז יאמר על ידי שיעור בתניא.

ב6:00 נותר ר' ישראל ג. דפיקה על הסטנדרט ומודיע כי יחלקו תניא'ת, ואני עומד לומר את השיעור.

לפי הבנתו עתה - הייתה זו שגיאת השגיאות, שכן מה שכל הזמן ספגו את הארס נגד חסידות וכו' כ"ז הי' יכול להימוג ממילא, אך כשהיכבנום למד חסידות וכפוי שהתחלה השמורה מיד במגדל אור כי באו 6 חב"דניים לכבות את המקום, התעוררה מיד תנועה נגדית בקרבתם. ומה גם אני עומד ומסביר מיד מה ההבדל בין מוסר וחסידות במשלי הבעש"ט וכו', משמע, מוסר זה שהוא אחר ועתה צריכים להיות אחרת מוקדם, להתחיל למד חסידות.

ר' יג מבקש להתחיל כבר בפנים, ואני עושה מתוך אי נעימות לעשות אחרת, ואני מבין שלא צריך להציג כל כך את השוני, ואדרבה יש למד והשאר יבוא ממילא.

מתהילים להתרועע עם, לחזור יחד השיעורים וכו'. הם נוכחים שאנו לא כ"כ "עמי הארץ" כפי שחשבו תחילת, ואני - שהם לא סתם אספסוף (אם כי רק בכמה בחינות) כ"א חברה שמביבנים רע"א ופלפולים וכו'.

ביום השליishi כمدומני השתתק בשיעור התניא "רב מ". (הכול למד או יחד עם הישיבה) וכשסיפרתי המשל מהבעש"ט מהדרך ארוכה וקצרה הקלקול בדם והתרופה ע"י משחה על הפעז או לתקן הדם, התחיל להתווכח שעתה אליל וצריך ראשית כל למד מוסר להתעורר ולתקן כו' ואח"כ בחושן נתחיל חסידות...

ר' יג "נדלק" והתחילה לשופך ולדבר כח'דניק מובהק, שלאף אחד לא אפשר מיהודים אחרים, ורק הרבי שליט"א וחסידות חזק, והמן דוקא ספרדים מחזיקים מעמד דוקא בגלו זה (אנו הטענו מאד לשם ענן). בתחילת התחלנו למד שעיה"א, אך ר' יג פחד מן ה"חקרה" שם, וביקש למד מתחילה לקו"א.

בבוקר 6:30 סליהות, וב00:07 מתחילה סדר חסידות בחברותות - לומדים קונט' ומעין, אני עם רפי כהן (הקטן?) וויצמן - הח'דניק הראשון שנשע לשמעו את א"ש בשידור שר צמא ל' נפשי, ובקיים הפק עورو עבר לצד השני של המתرس עד שעבר ישבה באלוול תשל"ח),

יום יציאה לשילוחות במגדל העמק (חלק שני)

בש"ד, יום ב' ט' אלול ה'תשל"ח.

MORECHANI להפסיק באמצעות סיפור המאורעות דاشתקד ב"זכר ליצי"ם" משנה זו.

אמש הי' כאן ראובן دونין, המשפטיע דכל הצפון כמו שא"ל אד"ש, והתוועד אנתנו לכבוד יום הירציחת [הערת מערכת ההייל: הכוונה בפשטות למלאות שנה לצאתם לשילוחות].

השתתקפו גם חלק מהבוכרים וגם מהוותיקים. הוא פתח בדברור על אהבת ישראל ושהכוונה אינה שהוא יאהב אלא שאינו יאהב את רعي לפחות כמוני, שצ"ל הרגשת השמחה ע"ז שנמצאים ייחד, יושבים יחד ושרים ולומדים ומתפללים בישיבה שלנו, שירים שלנו, חברה שלנו...

וסיפור מר' שלמה חיים נ"ע שתמיד דבר על קשחן ט שצרך לדעת כי באים לפני הרובנו של עולם שאותו א"א לרמות ולהטעות, וצריך לומר לו "הריני מוחל לכל מי שהכעיס וכו' בין בגופי" - דרך לי על הרגל... או הפיל את הכווע החדש ארצה והוא נפל ונתכלך רח"ל...

ובלשונו של ראובן המטעים כל מילה, אמנים אומרים לו ריבונו של עולם, יודע

אני איך הייתה התנהגות ע"ע, ומעטה - לא ממש - מקבל אני על עצמי - לא על מישחו אחר - שלא אחזר יותר להתנהג כך. אבינו מלכנו, גם כשאני בבית בזאל, בחדר האוכל, וכו' וכו' תמיד תמיד אין לנו מלך אלא אתה. וכו' וכו' -----

ואנו חווים לזכונות דاشתקד:

מגיעים למגדל העמק ונפגשים עם ר' י"ד גروسמן ואביו היושבים בבית, ולאחר סיור האכו"ש יושבים לדון מה יה'.

חلك מהסיפור הנ"ל הוא ממעמד זה, ועתה מתכננים את הישיבה. מה הנהלה בכפ"ח אמרו שודאי ילמדו בבוקר שעיה חסידות אך הם אומרים שלגביהם תלמידים יה' שעיה זמן רב מדי שלא הורגלו בכך וע"כ נתחיל בחצי שעיה בבוקר וחצי בלילה, - קצת ממורים בחשבנו שאנו מעוניין כלל בחסידות, ועשה רק בשビルנו, ולא שמים אל לבנו بما יהיה להבא, וכי אכן עיקר הקושי יה' מצד התלמידים.

ויכוחים חב"ד ולא חב"ד וכו'...
ושוב אפסיק ואבעור לאלוול תשל"ח:

בהתוצאות של ראובן הוא פגע כמ"פ ב"רגשות": פתח
ב? להיות בישיבה שלנו עם חברה שלנו.

אח"כ בפתח אומיות פלט: אבל אם אתה כ"כ ? ?, מה אתה
צוק "אחד" - והי' זה חיקוי מדויק של ב. בלי ידיעתו
של ר. כמובן - אך יוסי ג. כבר יצא במחאה על הפגיעה.
ואח"כ סיפר שפעם שמעו שמישו צוחק על היקן שלו
כו' בחיפה ומשום "אהבת ישראל" קרא לו וא"ל: מילא
מה שאתה "פרנק", אין אתה اسم בכך, אבל למה אתה
פרק"...

**

הערת מערכת החיל: ע"ב הגיע לידינו מיומנו של הרב גינזבורג.

והיום הענין הוא (մבצעים לטפל והעיקר הוא) לביר
את כל העולם ע"י דיבור הדיבור בענייני העולם...
וכדי שייהי דירה בתחוםים ה"ז צ"ל בעניינים שאינם
של תומ"ץ ג"כ, בענייני מפלגות ולמטה יותר כו', כדי
להמשיך את הענין של יהודית ואת הענין של תומכי
תמיימים עד למטה מטה.

ולכן באננו מן המודיעים מודעה רבה לכל מי שאינו
יודע מנהג יפה ונכון וחשוב זה, כי עכ"פ מעתה
יהא מראה עצמו עכ"פ כעומד לפניו המלך וירבה
בריבוי גדול בדבר"ט קודם התפילה, ובפרט בעת
שהציבור מתפללים, כנודע שאדה"ז גזר נידי
על מי שאינו מדבר בשעת התפילה
(אגה"ק סכ"ד), עאקו"כ באמצעות
קדיש טהורי עני"ז מתקדיל ומתעללה
ומתקלט שמו של ממי"ה הקב"ה
(ושמו של ק"ק א"ש) וככבוד
החסידים והחסידות, ולכן כוב
קדוש על כל אחד, אין נקי,
להרבנות בריבוי אחר דיבורו עד
אוון של בעלי גבול ממש בעניין
זה, ובפרט כשباءים חבריה
מתנגד ירען ישיבות לכאן, הרוי
עליהם לראות האמת וחירות וטוב
ועילוי שבתרות, אשר א"צ ללמדז וא"צ

להתפלל כ"א מזמן לעשوت מבצעים
ורוב הזמן להרחב הפה ולשון בתפקידו גדולה
בדיבוריהם, ועי"ז דוקא ממלאים כוונה העליונה, אשר
עי"ז יתקרבו כולם לשיבת תורת, ותתקיים ההבטחה
יופצו מעינותיך חוצה, שע"ז קאי מך בקרוב ממש.
ולא המדרש עיקר אלא המשנה, משנת זו ואילך
וכחינה לזה בימי החול, להרבנות בדיבור בשעת
התפילה וחזרת הש"ץ והקדושים ואחר התפילה –
מתאים לקדושת בית הכנסת – עד כי ירגיש בנפשו שהוא
מוחן להתפלל בחטיפה וללקת לאכול הטעשulant
ולשם נעים יונען.

ברוך לביקור עם יוסי ג. ח.ש.ד. עם יעקב שמואל ודוד
מנחם, יוסל עם בניימיין [עובד] ("הצדיק" ג"כ מראשוני
החבר"ד ניקים וע"י השפעת "הרבי" רוזנברג אחד הראשי
ישיבות שלו מקודם הפך ערו, ולבסוף עבר גם הוא
ישיבה לקרה אלול תשל"ח) וכו' וכו'.

החברה לא רוצים למדוד, טוענים שהוא "משעמם" וכמה
שאנו מנסים בספר סיורים ומעשיות ולעשות מענין.
לא עוזר, כאן עובד "כח הנצח" ועמו קשה מאד להלחם.
כמה פעמים בא ר' י"ד לומר את השיעור והסביר בצורה
מאיד מענינת עם דוגמאות... וכו', מפני כבodo הקשייבו,
אבל לא השפייע מאומה.

בליל שישי באו הם לבשנו למדוד עם. השתדלנו
לענין כמה שיטור, חש"ד למד עם מנשה, יוחנן וjosy ג.
כשתעים שעיהו"א ומאוד התענינו, אני עם רפי כהן,
וכו' וכו' וויכוחים בלי סוף מילאו... וכן נמשך כל הזמן

**בצירוף עם היומי היהת טיוות מסמך שכתב ופירסם ל"זיכוי
הרבים" בענין התפילה.**

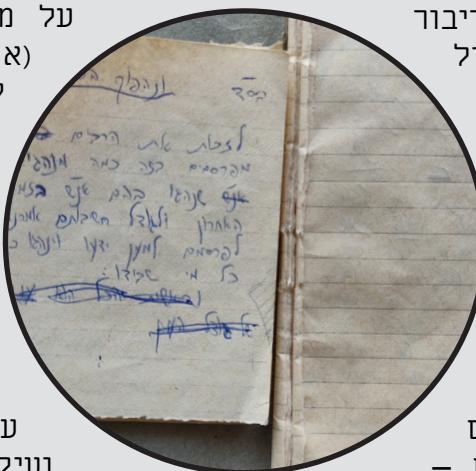
ונהפוך הוא

לזכות את הרבים מפרסמים זהה כמו מנהגים שנהגו
בهم אנו"ש בזמן האחדרן ולגדול חשיבותם אמרנו
לפרסם למען ידעו ונהגו כן כל מי שבידו:

מנהג הכל מפורסם בין אנו"ש, וידוע עד כמה יש זה
אחיזה בנהלה דתורה, עאקו"כ בפנימיות התורה,
שהוא מהענינים הכי חשובים של "חסידישקיט", והוא
גם עניין גדול בהתקשרות, וגורם לכך מעלה
ולמטה וכו' וכו', הוא עניין דיבור הדיבור

בדברים חשובים קודם התפילה בחול
ועאקו"כ בשבת, ומה שייתר חשוב
בשעה שהציבור מתפללים, אשר
יודע עד כמה הפליגו דבותינו
ניסיינו במלת הדבר, וסוק
מספרש הוא "זוכרת בס בשבת
בביתך ובליך בדרכך ובשכבר
ובקומר" – שבכל מקום ומוקם
בו נמצא יהודי, עליו להרבבות
בדיבורים חשובים אשר מבטאים
את תוכו ופנימיותו, והוא גם גורם
לענין חשוב ביזה בחסידישקיט –

שלאל להתפלל ביצירוף ולהתפלל אחר חוץ,
והמהדרים מן המהדרין מדברים עד שנות המאות
ביזה להרבבות בהכנה דבה ונפלאה זו לעמוד לפני
ממ"ה הקב"ה, שהרי אפי' מלך בו"ז אי אפשר לעמוד
לפניו בלי לדבר לפנ"כ ובשעת הדיבור עמו וכשהוא
מביט, לדבר את כל הנושאים להראות מלך כי הוא
יודע הכל, שאלו"כ הרוי הוא מביאש את המלך בהגלוות
לעין כל כי אין הוא מרבה בדיבוריהם ואינו מכבד
ומונשא את המלך, והוא מותנהג מתחננד ממש שמתחליל
להתפלל קודם חוץ, ועאקו"כ אם הוא מהצובעים
שאין תוכם כברם שחושבים כי היום שיכת עבוזת
התפילה, והרי יודעים כולם שכבר נשתנו העיתים

רְאֵה זֶה חַדְשָׁה

יצא לאור עולם!

קובץ מפרשים
> חוברת שנייה
- זמירות
- פזמון - פולאש
ג'זען - טריינר
ג'אניגא - טריינר פולאש ג'אניגא

חוברת ב'
זמן חורף
56 עמוד
של סוגיות
חייבין!

**חוונה לסטודנטים
ראשי ישיבות, ר'מים,
משיבים, ותלמידים**

- מבית היוצר של תות"ל רاسل"צ -
להשיג בהמייל דמערכת החיל, נישינה,
ואצל הנציג ג'ו. 77.

**יחי אדוןנו מורהנו ורבינו
מלון המשיח לעולם ועד!**

ישיבת תומכי תמימים לייבאוייש איסון פלון

הרב הונז גולדמן

קובץ מפרשים

> חוברת שנייה

- זמירות

פזמון - פולאש

ג'זען - טריינר

ג'אניגא - טריינר פולאש ג'אניגא

חי ארון מרום ורב מל המשיח לעולם ועד!

שליח - בשם העצם או בשם המושאל

מובן וגם פשוט שאין עניין כלל לשבת ולהתחבא " מתחת לתנור" (אונטערן פאפליך"), או להשר מסוגר בבית גדול, ולא להכנס לשם אף אחד, ורק לעיתים רחוקות, כאשר מכירחים אותו (להיות שמיינו אותו בתור "שליח") - הוא "עשה טובה" ופותח את דלת ביתו עבור אדם הזוקק לעצה טובאה, ואומר לו מיילים ספורות, וגם את זה צרכיהם "לסחוב" ממנו ("דארף מען פון אים אroiישלעפֿן")

ומיד לאחר מכן אומר לו: לך לבריאות ("גי געזנטערה הייט")... ובכך יוצא "ידי חובה", וממשיך להסתגר לבב בביתו, עם הטענה - שכעת הוא עסוק עמו ("אייצטער איז ער פארנומען מיט זיך אליען!")... והלוואי היו מנצלים כדבויים ובפועל את כל הכהות ש"שופכים"...

ודלא כמו אלו שנתרמו להיות שלוחים, ולמעשה מסתפקים בכך שעושים כינויים פעם או פעמיים בשנה, ואז באים יחדיו ו"איש את רעהו יעוזרו ולאחיו יאמר חזק", וטופחים אחד לשני על השם ("מ'פלאצט זיך איינער דעם צוויטן אויפֿ די פלייצעס") וכו' ;

לא די בכך, והעיקר - לא זה תפקיים, אלא נוסף להכינויים (שהוא בודאי דבר טוב כשלעצמם) צריך להיות העיקר: שימושו זאת במעשה בפועל, ממש, ובפרסום ו"שטרועם" בעולם.

(משיחת ש"פ לך, י"א מרחשווון תשמ"ט - דברי משיח ח"א ע' 391)

מדוברו נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בקשר:

שליח בדים

אחרי מה רצים?!

מכיוון שזוהי שליחות של הרבי - היו צריכים להזדרז ולרדוף ("יאגן זיך") אחר עניין זה. ואעפ"כ, מצד החושך הכהפל ומכופל, ישנים כאלה, שבגלל רצונו של הגוף להימצא במקום אחר, שכחחים הם על הרבי, שכחחים על השליחות, ומוטררים לחומריותה של הנפש הבהמית.

(משיחת ש"פ תצא ה'תשח"י)

אתה צדיק או שליח?

ולאידך גיסא - אלו שרצו דוקא את ה"חלב ודבש" (לא תוקן!) של ארץ-הברית או של ניו-יורק (ומದמים לעצם שכונתם "לשם שמים", בה בשעה שהוא עצמו יודע באמיתית שאינו בדרגה כזו, וגם אחרים אינם מחשיבים אותו בדרגה כזו) הרי הם במצב שהוא לא לשם ולא לכאן ("ניט א הין און ניט א הער"); מסתמא הוא "צדיק גדול" ו"צדיק גמור", אבל, הוא לא שליח של נ"ק מו"ח אדמו"ר, למלא את רצונו של הרבי, שזהו רצונו של הקב"ה, לעשות לו ית' דירה בתחוםים.

וכאמור לעיל - אין עניין לפרט בשם, זה לא נוגע, וכי שהדברים מכונים אליו ידע אנייש בנפשי; העיקר הוא - שמכאן ולהבא יהיה שינוי מן הקצה, לקבל על עצמו את השליחות של נ"ק מו"ח אדמו"ר בכל מקום שהוא.

(משיחת אור ליום ג' חג הסוכות ה'תשכ"א)

עובדת שזרה לו

מכאן מוכרא להסיק שמאחר שניתנה לאחד שליחות מיוחדת צריך עניין זה להיות כל מעינו, ואם לא מנצח בדברי כל האפשרויות, הרי זה, בדיקות עכ"פ, עבודה זרה בשעת מעשה, כיוון שיש לו תפקיד שניתו לו מבעה"ב דבריה זו והוא פונה לעניין אחר באותו שעה.

(ממכתב כ' סיון ה'תשל"ח, נדפס בלקו"ש חל"ח ע' 174)

כמים הפנים לפניהם..

... הנה הביאור זה - שבאם מתעסק בהפצת המעיינות חוצה ללא כל חיות כו', הנה כאשר אותו יהודי שמנסה להשפיע עליו רואה שהוא מדבר עמו מתוך כפי' והכרה, או שעשוה זאת בקרירות, "קאלט בלוטיק" עכ"פ, או באופן ד"מים פושרים", אלא הרגש וחיות כו', - הרי בודאי לא יכול לפעול מעצמה על הזולת.

(משיחת ש"פ לך לך ה'תשמ"ב)

להתכלות

כל האמור נלקת ונערך על ידי רה"י הרב שמעון ויצהנדל. סיעו בעריכה הרב חיים טל ר"מ ונוגן בעיינה, הרב יוסף יצחק רוק ר'ט בעיינה ואחראי מערך לימודים.

שוב אנו פונים אל הקוראים במילוי מיוחד לגבי מדור זה לשלחן העורותיהם כדי שנוכל א"י להתקן ולשלב במדורים הבאים שכל עניינים הוא להתעמק בתורתו של מישיה כדי לחיות ולהתעכם עמו!

הנושא 'גברא וחפצא' בתורתו של מישיה רוחבה מני ים, לא במעטתו אלא בהגדורותיו. כמה חידושים יסוד נמצאים בשיחות הקודש ומהם מסתעפות פרטם ודוגמאות תקציר של מריאי מקום בלבד מהשלד של עיקרי הדברים מתוך החיבור 'הקריות הישיבתיות בתורתו של מישיה' (י"ל בעז"ה בהמשכים בגלין 'החיל') ושם התבאו העניינים לעומקם לאורכם ולרווחתם.¹

'גברא' ו'חפצא' בתורתו של מישיה - חלק ראשון'

*** מילואים להערה 1 במדור 'אוצרות' חלק יט - 'חומר וצורה'**

ב) לפיו כל דיני התורה הם איסור גברא בלבד!² "דАЗיר ונבילה אין גופן אסור איסור חפצא אלא שהאדם אסור לאוכלן...".

ה. נראה מהאחרונים כי שיטת הריטב"א תמורה אצלם, והם מקבלים כיסוד שאיסורי התורה בכללותם הם איסורי חפצא, אף מוכחים כי הריטב"א עצמו כותב להיפך (ראה כל הננסן בזה בהערות לריטב"א שם (מהדורות מוסד הרב קוק) ובמילואים סימן ג' אות י').

ו. בשוו"ת אבני נזר על יסוד דברי הריטב"א חידש יסוד במושג 'גברא' מול 'חפצא'³, לפיו כל המצוות התחלטם רק מציווי הגברא בלבד, החקירה והדינו

רקע כללי לסוגיות 'גברא' ו'חפצא'

א. המקור הראשון (היחיד) בש"ס למושגים 'גברא' ו'חפצא' הוא בסוגיא בנדרים (ב,ב) בהבדל שבין 'נדרא' (חפצא) ל'שבועה' (גברא).

ב. כבר שם נחלקו הראשונים האם ההבדל הוא של ניסוח בלבד (רש"י), או של מהות (ר"ן, ריטב"א, רשב"א).

ג. משמעות הדברים כך: ב'נדרא' מכיוון שהדבר נאסר הרי ממילא האדם אסור להינוט ממנו, אולם בשבועה זה שהדבר אסור נובע רק בגלל האדם שאסר.

ד. באחרונים עסקו בשיטת הריטב"א (נדרים יג,

ענגיל. ברור שכתוכאה מפעולות מצוה של דרבנן או קיום והימנעות מאיסור דרבנן נפעל בהחפצא של הדבר חלות שם מצוה או איסור, אלא החקירה היא מלכתחילה האם איסורים דרבנן יסודם הוא 'חפצא' וכתוכאה מכך חל ציווי על הגברא [כאיסור חפצא בדורייתא] או להיפך. וד"ק בשיחה שם]. ולאור כל זאת גדר של חפצים שמקבלים תוקף ומהות איסור רק מצד ציווי התורה לעצמה גם לפני מעשה העבירה בהם – לקו"ש חט"ז יתרו ג', אח"פ תנש"א ועוד (נושא שגם עליו כתוב הגרשד"ב וולפא את ספרו 'המותר בפיק' כתגובה לדברי ה'קריניא דאגראתא'). למעשה העיסוק המוגבר בחפצא' שייך במפורש לעצם הבנת המושג 'דירה בתחוםים', ככלומר שתכליית עבודת האדם ככלל ומטרת קיום המצוות בפרט הוא זיכון החפצים שבועלם, מתוך נקודה זו מובן ביותר החידושים והדקויות בחדרה לחפצא' של העולם.

1. עיקרי הדברים: נקודת החידוש במשנת כ"ק אדמור מלך המשיח שליט"א בגדר 'חפצא' לאור המתבאר בתורת החסידות במחות המשוג 'שלש קליפות הטמאות', ההבדל בין חיותם לקיים גופם (אחס"פ תשלו"ו ועוד), בין הניצוץ ה'קשרור ואסור' בתוך הג' קליפות בעצםם (מכتب בלקון"ש ח"ב ע' 002, ש"פ אחרי תשלו"ו ועוד), ולפי זה ביאור במושג 'חתיכה עצמה נעשית נבילה' למול ביטוי כ"ק אדמור" מוהר"ש ב'הניצוץ האסור וקשרור בג' קליפות הטמאות הוא 'נעשה נבילה' ושיק המושגים לאחדים, יסוד החקירה במצוות דרבנן האם זה מצד ש'אין ביד חכמים כוח לאיסור החפצא' (כלשון 'אתון דאוריתא'), או רק מפני שמילכתחילה התורה קבעה רק את תרי"ג מצוות דורייתא לחפצא', אך אם רבנן רוצחים יכולים הם לאיסור ג' קליפות במקש"כ וקל וחומר מנדר (ש"פ אחרי שם) [בעומק יותר: החקירה במצוות דרבנן אליבא כ"ק אדמור מלך המשיח שליט"א שונה מואפן בו הביאו הגר"י]

ובפרטיות בכל דבריו. על 'חפצא' הוא בהבדלים בתוצאה פועלות הגברא. יש מצוות שתוצאה פועלות הגברא היא בהגברא עצמו - וכמו אכילת איסור וכו' שמוריד את הגברא ויש עבירות של ידי עשיתם האיסור על הגברא הוא מצד שהוריד וטימא 'חפצא' נעלית כמו אכילת קדשים.

יא. בספר 'מפענח צפונות' סימן ז' ליקט חקירות רבות של הגאון בעל הczpnת פענה' בנידון דין. יב. בתורת בני היישובים המושגים 'גברא' מوال 'חפצא' הפכו למطبع לשון מהלכת הפותחת ומבהירה מאות רבות של חקירות.⁸

ונהנה לאחרי כל מראי-מקומות יסודים אלו נקבע לעיין בתורת כ"ק אדמור" מלך המשיח שליט"א שהמושגים 'גברא' ו'חפצא' מצויים בה לרוב, ושם נמצא את מובקשו להבין את עומק המושגים שנחלקו בעלי תריסין בהגדתם.

בהגדרת מושגי 'גברא' ו'חפצא' נמצא ארבע מחלקות בתורתו הקדושה. להלן הסדר שנכון ללימודם בכדי להקיף את הנושא ולהבין על בוריו: שלב ראשון - מראイ מקום ללקוטי שיחות בהם הדגש הוא על הסברת המושגים. מקורות אלו אינם שייכים לחקירה בהגדרת מצוות, אלא בהבנה יסודית ובהירה של הדיון. בתחילת יובאו מראיא מקום לעצם המושגים ואחר כך למושגים כפי שהם קשורים לחקירה:

א. הסברת ההבדל בין ציווי המוטל רק על ה'גברא' לציווי השיך גם ל'חפצא':

חלק כת ראה ג' (סעיפים ו - ט) - הסברה בהירה וברורה במשמעות ציווי (איסור) החל רק על ה'גברא'.

המודל לריטב"א שם מה שבביא מהגר"ש ש Kapoor עד"ז.

4. נזכר בלקו"ש חל"ח נשא ב' העלה 32.

5. ספר 'ברוך טעם' (שער ג - שער הכלול דין ב) "נראה לי פשוט דאייסור אכילה ביוה"כ שהוא כדי שיעונה גופו של אדם לא מקרי אלא איסור גברא, דלאגי אוכליין ליכא איסור חפצא... דرك בשארוי איסורים כגון הלב דהאיסור הוא כי דהאוכל עצמו הוא אסור לפיקד גם חצי שיעור אסור. אבל ביוה"כ דהאוכל הוא עצמו הוא היתר והאיסור הוא אגברא... לא לגבי איסור אחפצא של נבליה... חתיכה נבליה שהוא אסור חפצא שהוא נבליה".

6. וכן הרחיב בכך בתווועדות אחש"פ תשל"ו.

7. את שיחת אחרון של פסח תשל"ו שפתחה את כל המערכת הנ"ל בתורתו של מישח, פותח בהברת סגנון לימודו של הגרא"י ענגיל והצדדים השווים והבדילים בינו לרוגטשובער. יעווי"ש.

8. נסמך בספר "קובץ יסודות וחקירות". וראה 'אישים

ז. שו"ת מהרי"ט הוא מראשוני האחرونנים שהגדיר וסיווג את מונחי 'חפצא' ו'גברא' לשלה סוגים:⁴ א. איסור "חל על החפץ"; ב. "איסור גברא" .. דאסר נשיה מן חפצא"; ג. "הוא עצמו נתפס ונתקדש".

ח. ב'ברוך טעם' (LAGON הנודע ר' ברוך תאומים- פרנקל) כבר משתמש בשפט 'גברא' מול 'חפצא' ביחס לאיסורי אכילה זמינים בכלל ויה"כ בפרט'. ט. בשו"ת 'תורת חסד' (או"ח סימן לא אות ה') דין בארכוה האם איסורי דרבנן הם איסורי גברא בלבד או חפצא, ושם הביא את דברי 'נתיבות המשפט' (סימן רلد סק"ג) שבאיםורי דרבנן שנعوا בשוגג אין צורך כפירה, ופירש את דבריו על היסוד הזה של 'איסורי גברא' מול 'חפצא'.

ו. הראשון שערך מערכות מסודרות בכל נושא זה היה הגרא"י ענגיל⁷ - באתוון דאוריתא כלל י', ולאחר מכן ב'בית האוצר' חלק א' כלליים קכבר- קכט. השיחות הפותחות את המערכת 'גברא' ו'חפצא' - אחש"פ תשל"ו עוסקות בארכוה

2. ולפ"ז מבאר את דברי המשנה מדוע אין נדר חל על קיום מצואה או מניעת עבירה "וא"כ קונים דהוי איסור חפצא היכי שייך לומר שהוא איסורי כנביבה, שהרי נבילה אין איסור בגופה יותר מהיתר דעלמא".

3. שו"ת אבני נזר חלק אורח חיים סימן לו ז"ל: "ובאמת עניין איסור גברא או איסור חפצא יכולין לומר בכל איסור מה שירצה. כי לכוארה אינו מובן, דכל איסור הוא אסור בחפץ וחפץ עלייו... והנה מכבר שמעתי גדול עולם שנתקשו בענין זה ובריטב"א (שבועות כ ע"ב) ראיתי דכל איסורי תורה איסורי גברא המכ. ולכוארה יפלא לומר על נבילה ושקצים ורמשים שאינם איסורי חפצא... והנראה לי בענין זה. כי איסור גברא נאמר על מעשה אשר פוגם מעלה האדם. כמו שקצים ורמשים כמ"ש ולא תשקצו את נפשותיכם, ואנשי קודש וגוי ובשר בשדה וגוו', כי לפני מעלה ישראל אין נבלות ושקצים ראויין להם, זה איסור גברא. אבל הנה מהקדש או זו שאכל תרומה הוא להיפוך שמתקרב אל דבר שהוא מעלה ממדריגתו. כי איך קרבן זר אל תרומה והדיות אל קדשי שמים, זה איסור חפצא, שפוגם בחפצא... ואת שפיר דברי ריטב"א". וראה בהערות

הדרן על הרמב"ם תשל"ה - מטרת המצוות והhalכות פוללה בחפצא של מציאות העולם בKO של חיוב (שיהיו כרצון התורה - עשה) ושליליה (שלא יהיו כפי שהם מצד עצמן - לא עשה).

חלק לה לך לך' (סעיפים ג-ד) מציאות חפז'י העולם צריכים להשתנות על ידי הוראות וקיים מציאות התורה.

חלק טז יתרו ג' - המושג 'חפז'א של מצוה' או 'איסור חפז'א' על ידי פועלות הגברא¹⁴ החל מכוח ציווי הקב"ה במתן תורה¹⁵.

שם (סעיפים ט-יג) - דיון האם גם מי שאינו מצווה ועשה, פועל 'חפז'א' של איסור או מצוה.

שם - דרגות בגדיר ה'חפז'א' מצד הציווי, כאשר חל זמן החיוב, כאשר מקיימים את הציווי.

חלק לח' חג השבעות - כנ"ל חלוקה לשש דרגות¹⁶.

כיצד הוא נהפך לזכויות. שיחות אלו מבהירות את המושג 'איסור חפז'א' בהירות, כאשר השיחה שצויינה בפנים היא היסודית מבנייהם ובها גם נסמן לשיחות נוספות. וכן בלקו"ש חל"ד חמשה עשר באב.

13. הליקוט עוסק במהות השבת שהיתה בעולם 'עד שנייתה תורה' ולכאורה נשוא זה הוא דוגמא מאי יצאת דופן מהמברא בלקו"ש חט"ז יתרו, והובא כאן רק מצד שנושא זה מגדים נכוחה את המושג של 'חפז'א' בלי שכיחות כלל לגברא ועוד לפניו המושג 'ציווי' לגברא.

14. כלומר: הליקוט עוסק בהגדרת השפעה על ה'חפז'א' כאשר יש כבר ציווי על הגברא' מצד התורה, ובזה כמו אופנים, אך בליקוט' זה לא נתבאר עצם המושג 'חפז'א' גם לפני ציווי כלל. ונענין זה התברר לעיל וכן בלקו"ש חל"ה תולדות ב'.

15. למעשה שיחה זו היא עין יסוד לכללות כל השיחות בנושא 'חפז'א' מול' גברא' היא מחודש ניסן-אייר תשל"ז בה השთית כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמה יסודות עיקריים בנידון זה. בהערותה של שיחה זו טומנים כמו הקיירות ויסודות בפרט הדברים ויצוינו בהמשך א"ה.

16. ומשם ל'קונטרא אימתי הן תמיינות' משיחות אחש"פ תנש"א.

חלק כז ויקרא ב' (סעיף ה') - הבירה ברורה בין ציוויים ואיסורי גברא, לבין עניינים שהם בעיקרם ציווי וחלות חפז'א.

ב. הסברת המושג 'חפז'א'. בחלק זה שני סוגים: א. הסברת עצם המושג 'איסור וציווי - חפז'א'; ב. ציוויים ואיסורים החלים על החפז'א כתוצאה מפעולות הגברא¹⁰.

א. הסברת עצם המושג 'איסור וציווי - חפז'א': חלק כב קדושים א' (סעיף ה') - איסור חפז'א משמעו דבר המקובל חיותו מג' קליפות הטماءות¹¹. חלק כז מצורע ב' (סעיפים) - תשובה מהפכת את החפז'א של הזדונות לזכויות¹².

חלק כ' מז' ב' (סעיפים ד-ה) - חפז'א הקיימת בעולם עוד לפני ציווי התורה את האדם במצוותה¹³.

חלק לה' תולדות ב' (סעיף ג') - חקירה יסודית על מציאות 'חפז'א' של תורה ומצוות לפני מתן תורה.

ב. ציוויים ואיסורים החלים על החפז'א כתוצאה מפעולות הגברא.

ושיטות' להגריש'י ע"ה זיין בערכו של הגרא"ח מבריסק.
9. ליקוט זה יכול להבהיר נכון את שיטת הריטב"א שצויינה לעיל, ואכ"מ.

10. כלומר: האם הסיבה הראשונית ל'איסור' או ה'ציווי' הוא חפז'א הקיימת כבר ומילא על האדם או להימנע ממנו - כאשר יש בה פסול, או לעשותה כאשר יש בה עניין של חיוב, או שמא כל מציאותה של ה'חפז'א' תלולה אך ורק בעשיית ובפעולות הגברא או בתוצאות פועלתו. לכן נחילקו מראוי המקומות שבפנים לשניים. חלק ראשון: הגדרת המושג 'חפז'א' מצד עצמה ולאחמן' כ הגדרת 'חפז'א' הנוצרת מפעולות הגברא. ואופן נוסף: החלוק הוא בין אם מטרת המצווה היא פועלות הגברא (לא בכדי להשפיע על הגברא אלא עצם הפעולה שלו) – ולדוגמא: אין הכוונה לזכך את מידותיו של האדם ע"י הפעולה או לפועל בו שינוי, אלא העיקר היא הפעולה עצמה ולדוגמא – נדר שבו האדם אסור ע"ד דבר כלל שישיות להשפעה של זה עליו או על הדבר). ולצד השני העיקר הוא התוצאה, הינו אין משנה מה נפועל בהחפץ על ידי תוצאת המעשה, אלא העיקר שהמעשה יפועל תוצאה אף אם בפועל בחפז'א לא יהיה כל שינוי].

11. ראה הערה הקומדת.

12. בלקו"ש יש כמה שיחות מרכזיות העוסקות בנושא 'זדונות' נעשות לו כוכיות' ומגדירות את נושא ה'חפז'א'

ויבן זה ע"פ חקירת ר"ש רוזובסקי² בגדר קניין חליפין האם הוא גמירות דעת בלבד או קניין רגיל שמעביר בעלות. ויותה בחקירה זו מהו הצד לומר שהחליפין הוא גמירת דעת בלבד, שהרי בגמרה (להסבירה ר"ת) יש נסיוון ללמידה אותו מכסף, והרי כסף הוא קניין מלא ובודאי שלא לימד על קניין שהוא גמירות דעת בעלים?

ואולי יש לומר בזה על פי הרגוטשובי בסוגייתנו, שמדובר שגדר קניין החליפין נעשה ע"י שהקונה מפסיד את החפש הנמכר (כגון בסודר שהמורcr מפסיד בהגבחת הקונה וע"ז מקנה את החפש אל הקונה) וז"ל³ "ע"י שהמורcr מפסיד את הדבר נעשה זה תחת הרשות", וע"ז הוא ע"ד קניין כסף, אלא שבקניין כסף המכר נקנה ברוח המורcr משא"כ בחליפין שהמוכר נקנה בהפסד החפש הנקנה. ואין זה שחיליפין הוא גמירות דעת ממש ואין מעשה קניין כלל, אלא שההחלפה קבועעת מצד ההפסד ממון של הבעלים שהוא הגורם למכירה.

ועפ"ז יובן חידוש סוגייתנו, שלפי המבואר שהחליפין הוא קניה שנעשה ע"י הפסד המורcr מובן מהו הגנאי להתקדש בחליפין גם לשיטת הראשונים הסבורים שמדובר גם בחיליפין 'שווה בשווה' שהם נדים לכארה לקניין כסף, שהרי נמצא שהוא לא מתקדשת בקבלת פרוטה אלא בהפסד הבעל פרוטה, ואפי' בחיליפין רגיל (שמחליף שווה בשווה) לא תקנה, שהרי קניין בזוי הוא שהרי שמקבלת חפש דומה בתור תמורה למה שיש כבר לה, ואין לה רוחה בזה.

[3] צפע"ג כללים תורה ומצוות ח"א ד"ה חליפין.

טעם הפגם בקניין סודר באשה

הנה בסוגייתנו דוחה הגמ' את ההו"א לkadushasha בקניין חליפין, כיון שהוא שיריך גם בפחות משו"פ וגנאי הוא לה להתקדש בפחות משו"פ, ומטעם זה נפסל כל קניין חליפין באשה.

וכتب על זה התוס' ר"י"ד ז"ל: "קשה לי טוב ואם נתן אדם סודר לאשה שיש בו שווה פרוטה אף על פי שנtran לה בתורת החליפין אםאי אינה מקודשת והרי יש כאן שווה פרוטה?..." ונראה לי לומר שם בסודר בלבד נתרצת לו לkadushah אף ע"פ שהזכיר לה שם חליפין מקודשת... והבא במאי עסקינו כגון שהנתנה לה לkadushah במנה ולא היה ניתן לה עבשו אלא התפישה את הסודר שתתקדש לו ולא תוכל לחזור בה והוא יתחייב ליתן לה מנה לאחר זמן", עכ"ל (ועד"ז בעוד ראשונים).

ונמצא א"כ לדבריו בסוגייתנו (שaina מתקדשת בחיליפין) מדברת רק בקניין סודר שהרי בקניין חליפין רגיל מקבלת שווה פרוטה (בתורת שווה כסף כסף) ואני גנאי, משא"כ בקניין סודר שאינה מקבלת כלום, גנאי הוא לה ואני מקודשת.

ישנם ראשונים ומהם Tos' (בסוגייתנו) שהם ממש מע שמדובר בכל סוג חליפין.

ויש להבין את טעם דעתם מדוע קניין חליפין "גנאי" הוא לה", הרי זה ע"ד קניין כסף - גם שם מקבלת תמורה להקנת עצמה?

[1] ע"ב ד"ה למצוות חופה.

[2] בבא מציעא ח"א שעורי ר"ש ע' ש"ט.

- שהשמחה במעולם -

ברכת אחים לבוגרי ישיבתינו ה'ק'

ר' נתנאלי שיחי קורח (קבוצה ע"ג) להולדת הבן.

ר' עמרי שיחי אסולין (קבוצה ע"ה) להולדת הבית.

יהי רצון – בברכת כ"ק אדמור מלך המשיח שליט"א
שיזכו לגדרם לתורה לחופה ולמעשים טובים

להיות חיילים נאמנים בצבאות ה', בהבטה הגואלה האמיתית והשלימה
מתוך שמחה כראוי וכיאה לתקופת הגואלה – שנמצאים אנו בתוכה

יחי אדוננו מרדנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הַלְמָדָן

/ סִפּוֹרֶוּ שֵׁל 'תְּמִימָן'

על הדלת הראשית, אלא בכל פינה אפשרית ב'מרכז' ופרצת למתבונן'.

6 וחצי בבוקר.

אייזיק ברין עומד וקורא כבר פעם שלישית את המודעה וחש סחרחות. "מחלק קונטראסים ב-77...?", הוחלט כי נלמד'...? הוחלט? מי בדיק' ה'חלהיט'?", דקדק ברין במיללים כשל עצביו מרטומים. "אייזיק דע לך", הרהר בדברי המשגיח לישיבה במושב כנען ליד גם צומח, אך לא עצי פרי. זהה עומקה של הקללה על החטא הראשון שהיה עם כוונות טובות אך בלי קבלת עול. לא שלא יצמיח כלום, אלא שיצמחו עצים מסוכנים! יקווץ ודרדר תצמיח לך', מפלצות קווצניות-مزיקות. לא תמיימים!"...

הוא יצא שוב החוצה והזר לסתורו. לעשן. חזר? לא. התחליל לעשן הרבה מעבר למה שהיה רגיל בעבר. הוא מעולם לא עמד מול תמיימים בגיל הזה, ומעולם לא חשב שבחרורים בגיל הזה יוכלו להוציאו אותו מדעתו. הוא, אייזיק ברין הכל-יכlol-הכל-קובע ב'מרכז' ופרצת למתבונן', חש כאילו איזה יד נעלמה מכירה אותו היטב והחליטה לפצח אותו ואת סמכותו... אך הוא שוב עדין לא הצליח לחשוף למי בדיק' מדובר. הוא שוב ושוב התבונן בדמותם של התמיימים אחד לאחר, וראה בהם מעלות רבות. מאז שהם הגיעו הכל יותר פורה. יותר אנשים נורמליים ואיוכותים נכנסים למקום, הרבה יותר מבעטים ודשי'ם חיוויים מהסבירה. כן, פה ושם על בסיס שבועי דוחות' עם קנסות של ארבע ספרות על הבדיקה מטורפת מתוךם הциורי' וביקורי' פקחים בחיפוש אחר 'אחד המדבקים שלו...' אך אייזיק עם הקשרים שלו הצליח בדרך כלל לבטל את הקנסות הללו. ובכל זאת משאו בתוכו בוער.

אי שם במוחו מתגעגע שוב המשפט שדובר גנסבורג אמר לו בחזי' פה ובחשש "וואולי בעצם ה'משהו' הזה שמספריע לך אייזיק זו ה'ישות'?"?

פרק

/ פנימי וחיצון

"מחלק קונטרסים בסוען סוענטוי!"

כבוד קדושת אadmor מלך המשיח שליט"א קובע כי לימוד החסידות מוכרח להיות קשור לנשיא דור זה. אשר על כן בסדרי החסידות - בוקר וערב - כאן בסניף תומכי תמיימים ופרצת למתבונן בית משיח גוש דן' הוחלט כי נלמד בסדר מסודר את הקונטרסים שלך המשיח חילק ומחלק.

סדר הלימוד יהיה לפי סדר החלוקות של הקונטרסים. להלן סדר הלימוד לחודש מר-חשוון (הוא חודש עם ריבוי חלוקות, כן ירכו, אשר על כן יש להרבות בלימודן). סדר הלימוד יהיה מתשן"ב ולפני זה:

קונטרס כ"פ מרחשון - חולק כ' מרחשון תשנ"ב - ט' סעיפים.

קונטרס עץ החיים - חולק אור לכ' מרחשון תנש"א - לג סעיפים.

קונטרס אנכי מגן לך - חולק כ"ה מרחשון תנש"א - ד' סעיפים.

קונטרס החלצ'ו רנ"ט - חולק כ' - כ"א מרחשון תשמ"ח - לב סעיפים.

קונטרס סיום והכנת ספר תורה - חולק כ"ז מרחשון תשנ"ב - ב' מאמרם סה"כ טז סעיפים.

סק הכל ישנים: 93 סעיפים. אם נתמיד ללימוד בכל יום, נספיק להקיף את כל המתנות האלוקיות הללו ובכך נחיה את העניין העצמי של 'מחלק קונטרסים בסוען סוענטוי' ומיד ממש נלמד מהקונטרסים החדשים שיוצאים לאור".

מודעה צנואה ללא עיצוב גרפי מיוחד שנתלה לא רק

شهرיה זה 'בלון חשוב'... [הurette מערצת החיל': ו'יל של הנ'ל אינו אלא לפולפולא, ולאור שהיות כ'ק אדמור' מלך המשיח שליט'א בש'פ בלק ה'תשד'מ ובדבר מלכות חי שרה ה'תשנ'ב, שמאור את טעם מהג ישראל לקדש בטבעת. הרי אין אחר דברי המלך כלום].

עצביו של אייזיק לא עמדו בזוה... "אני סוגר את המקום!... זה נקרא 'סדר נגלה? הבדלים בין בלונים?'... לרגע הוא ניסה להטענת כאשר עיניו הרכווכיות של דובער גנסבורג חיכו לו חצי חיק-מעולף והוא התישב לידו "לומדים, אה אייזיק?... הדוגמאות?... אחרי הכל יש כאן עומקים... איזה דוגמאות אתה היה מביא בגיל הזה? אתה יודע שגם בשור"טים יש כל מיני דוגמאות מוזרות לקידושין? הרב שיליט'א עצמו מביא את החתום סופר על אחד שמקדש אשה בסוגר של חבית [הurette מערצת החיל': אولي הכוונה ללקו'ש ח"ט עקב ג' הערת 30], משהו שדומה היום לקליפס הפותח פחית קולה, כשאנו למדנו בישיבה לא היו דוגמאות כאלה... יש לי בחדר ספר יפה של הרב ישעיהו וובר ובו הוא מספר איך למד יסוד מתוך יהדות של ילד אצל הרב מלך המשיח שליט'א. הילד למד 'אלו מציאות' והרב שיליט'א בחן אותו לא רק על 'עיגולי דביבלה' אלא 'אם הסירטוק שלי יאביד מה יהיה הדין מי שמוציאו?' הרב מלמד כאן שצורך להביא דוגמאות דוקא מעכשו ומדבר הקרוב לעולמו ורגשותיו של ילד חבדי' - הסירטוק של הרב שלו:

תרופת הפלא 'דובער גנסבורג' כמעט והצלחה שוב, אייזיק עמד לצאת מהזאל די רגוע, אולם אז בקצת הזאל הוא שומע את אפי בלוק "או מה זה המושג 'סודר'? הרי בפסוק במגילת רות כתוב 'שלפ' עלי' והיום נהגים ב'Յוארט' לעשות זאת עם גרטל... העניין שהוא היה כלי שימושי... או למה שהיום לא נגבה דגל משיח? יש בזה מידת של שלש על שלש, אז יש הדדור בזוה, לא? צרך שהחברה החתנים ב-77 ידעו את הדדור הזה...". - - -

"זה לא מדויק. הרמב"ם בהלכות מכירה פרק ה' מדגיש כי הקניין צ"ל ע"י הגבהה כלפי שאין רגילין להרימו ובכך יתבטא קניין סודר, או יוצא כי דוקא מי שלא רגיל לנפנף עם דגל משיח הוא יכול לעשות קניין סודר' עם דגל משיח, אבל מי שרגיל לנפנף הרי הרמת הדגל לא תבטא את הקניין'....
אייזיק נעמד ועזב את האולם!...
הבעיה היא לא הדוגמאות, עדיף כבר שיביאו את

כן, נכון, אולי זו הישות, אולי איזו פגיעות רגשית מהعبر, ואולי סתם תסכול. יהיה מה שהיא, אבל מאז שה'ם' הגיעו איזיק מסתובב שעוט בדרכה בחוץ ומڪטר בזוה אחר זה סיגריות מרלבورو אדום, מכם עד הקצה-קצה ומוואcum בעוצמה על המדרכה. ועל כל נשיפה ונשיפה, על כל הצתה והצתה, על כל מעיכת בדיל ובديل, עצביו ורגשותיו הפוגעים-מפוחדים- מיווסרים צורחים כאילו ואומרים 'שהיא נחשב כאילו עשיתי זאת לתמיימים בעצם'! - - -

ודובער גנסבורג תרופת הפלא של אייזיק? מאז אتمול בסדר עיונה גם אליו הוא כבר לא יכול להתייעץ. זה קרה בשעת חמות-יום לערך. אייזיק אישר בעקבות ישיבה ממושכת באחד ממשרדי העירייה, הוא קיצר במיויחד פגישה בשלב שעתים ולדבר עם התמיימים בלימוד. אחרי הכל מסכת קידושין הנלמדת ביום די שגורה בקטעי זכרונו. כבר באלו הוא נבר בבית הוורי לחפש את המחברת שהיתה לו מהшибורים בישיבה במושב כגען ליד ערד' בהם הוא סיכם את ה'רי'ד' הישיבתי וכמוון ששיחות הקודש על הסוגיות בגדיר 'קנין' לא היו חדשות לו.

הוא נכנס לאולם מעט מסוחרר, מתוך כוונה להכין קפה ולהתיישב ללמידה, אולם המילימ' הראשונות שנשמעו בפתחות היו של הלל ציטילין המופנים מול חברות תמיימים עם סבר פנימ' רציניות:

"از לפי הרשב"א [הurette מערצת החיל':

לכארה הכוונה לדעת הרשב"א בשבועות לט'ב, המקדשasha ב'בלון משיח' היא מתקדשת בשווות' של ה'כל'י' גם אם ב' ממש' מוכרים את הבלון לתהלותן ל'ג בעומר ב'פחות משווה פרוטה'?

"שטויות", השיב שנייאור פרידמן בחזי פה "בר"ן כאן בחליפין מבואר להיפך ממש. וכל דברי הרשב"א הם ייחידאה והם סותרים את דבריו כאן בסוגית חיליפין. האחרונים בפירוש אמורים שדעתו אינה שייכת לכך וב'קצת' הרבה להקשות עליו'.

העינים הופנו ליצחק אלחנן קי' שהשיב ישר בלי פקפק: "הר' ה'נתיבות' כבר מסביר זאת בבהירות [הurette מערצת החיל': כנראה הכוונה לסייע פה סק"א], הוא מחלק בין 'כלי חשוב' שיש לו חשיבות ובזה גם אם אין לו שוויות של 'פרוטה' היא תתקדש ב'כלי חשוב', אך ב'כלי שאינו חשוב' אם אינו שווה פרוטה אי אפשר לקדש בו. יצא אם כן להלכה שהמקדשasha ב'בלון משיח' בודאי שהיא מקודשת, המקדשasha ב'בלון משיח' בודאי שהיא מקודשת,

שידוע לשם ולבמה אחרים אפילו ב' תמוז תשנ"ד, לכן נדבקתי לתמיד במשיחיסטים", נהג תmid לומר. כבר סיפרו כולם כי בעיצומו של ג' תמוז תשנ"ד עמד המשפייע ר' אהרקה וركד ברוחב מרכזיו במקומם מגוריו כשהוא נושא פלקט 'יחי המלך המשיח' למעלה משבע שעות רצופות כאשר ים דמעות זולגות מעינוי.

אולם במרוצת השנים התפתחה בתוכייתה אייזו תפיסת עולם מברכת בגנות אותם 'תמיינים יודעי כל ו יודעי דעת ربם'. את חלק נכבד מהתועודיות עסקו נגד התפיסה של תמיינים הבתוים בדיקת מתי הרבי נכנס ויוצא, מתי מחלק ומתי מחייב ו מעודד ואיזה ניגונים...

"בשמחה תורה בהקפה הראשונה צרכים לנגן בבית חיינו את ה'זעמביינער קאפ', בהקפה השנייה את ה'זעמביינער הארץ'... ובಹקפה השביעית צרכים לצרוח את השאמיל'!!! אתם חושבים שהרעבע מחזיק בידו את דף הניגונים שהגבאים מחלקים ולפי זה הוא מגן?... זה היה בלעם יודע דעת עליון' יודע לכונן את השעה של שחרית, מנחה וערבית אצל מלך המשיח!".

ר' אהרקה לא רק היה נאה מקיים אלא גם נאה דורש, הוא ידע להסביר את רגשותיו ולהמשיל ולהדגים זאת מסיפוריו חסידים בדורות הקודמים, אך לשם כך היה נוצר 'להמשך' התועודיות. הוא התקשה לצמצם בהთועודות אחת, ארוכה ככל שתיה, את רעיוןנותו הגיגיו, ייסורייו ורגשותיו החסידיים, אך שלפעמים היו לו התועודיות שככל כולם היו צرحות וזעקות וرك כעבור שבוע שלם, הדברים היו מובנים ומתלבשים יותר.

אצל התמיינים היו חילוקי דעת עליו. יש דורשים אותו לשבח והם היו רבים וטובים, ויש את הקבוצה המעמיקה, יודעת דעת קונה שדרשו אותו לגנאי- שבגנאי, אך הם היו מיעוט, אולם המיעוט הזה הenthalל לו 'זופרצת למתרבנן'...

בקרב אותה קבוצת תמיינים התהלה שמוועה לא מאומנת כי כאשר ר' אהרקה שמע שיצחק אלחנן קי' נהיה שליח ביופרצת למתרבנן' הוא אמר כי צריך לקרוא קריעה... לא בסירטוק.. אלא עם סכין יפנוי לבב... "מתנגד בן מתנגד בן בנו של מתנגד נהיה משפייע של תמיינים?...".

את אותו ר' אהרקה החליט אייזיק ברין להביא להתועודות, לאוזן, לדבריו, "את המערכת המתדרדרת".

*

הדוגמאות מהקליפס של פחית קולה, הם הוכיחו את כל האידישקייט והחסידישקייט סביב' חיזוניות... עדיף שיגידו 'המקדשasha בפחית קולה' מאשר ב'בלון משיח', אז לפחות אני יודע שהקדושה לא מתגשת כאן"...

אייזיק שוב ברוח למרחב המוגן שלו לאחרונה - למדרכה מחוץ ל'מרכז ופרצת'... ובמוחו הצטיריה והתחווותה מילה אחת. איזמה. ביטוי אנטישינומי, קיבל לפטע צבע חיובי-חינומי:

"נקמה!"

מוחו המבוּל הצליח בלי להnid עפֿעַ-רגשי לייצר ולהרכיב יחדיו שני מושגים הפוכים שהוכלאו לייצור חדש.

"נקמה חינוכית" - - -

'נקמה חינוכית', הרהר אייזיק במושג הכלאים החדש שיצר זה עתה, צו שלא תשכח לפחות לחודשים הבאים. "הם חייבים להפנים בכל דרך כי במרכז ופרצת למתרבנן' יש בעל הבית!" במוחו של אייזיק הדחדו שוב דבריו של מورو, רבו, משפיעו, מדריכיו והדמות המוערכת עליו - המשגניה ר' שלמה חיים ריבקין "אייזיק זכור ואל תשכח - במקום שלא מקבלים סמכות, תדע כי הסיטה אחרת היא הסמכות!"...

הוא החליט כי עד חנוכה הוא ורק הוא יחולט על המתועודים ואותם הוא יבחר בשיטתיות, ככל שיעודים לחת בראש לבורים חסרי קבלת עול. "בתור התהלה המשפייע ר' אהרקה יהיה פצחה", הרהר בסיפור וניגש מיד להזמין ולהכינו למשימה.

ר' אהרקה, בשפת התמיינים, או הרה"ח ר' אהרן, היה דמות ממשמעותית בחיה תמיינים. כמעט בכל דיסק עם הקלטות מהתועודיות אחת לפחות הייתה שלו. לפני שנים אפילו היהתו לו ישיבה משלו עם דרך חינוכית ייחודית המשלבת בין חסידישקייט ושמחת חיים נשנית מבלתי היבהל מהגשימות וחיה היום-יום, אך היא לא עמדה במצוות של ההורים ובರף הכספי והיא בסגירה, מזו הוא 'משפייע נודד' בין תלמידי התמיינים. ר' אהרקה שופע חסידישקייט, תמיד עם חיוך סימפטיה ואהוב משולב עם אימרה עוקצנית וHEMA. תמיד הוא מזכיר את זכותו הגדולה בכך ששזה ברציפות אצל מלך המשיח שליט"א כמעט חמיש שנים רצופות בשנים היפות של אמצע הממ"ם עד התונטו בשנת ניסים, וגם אז הקפיד לנסוע איש וביתו לתררי של תנש"א תנש"ב תנש"ד ואפילו תנש"ה... "חסיד זה מי

בדיוק קשור אליו, עד ששמעתי על הפינה החיצונית שהקימו כאן קבוצת חיזוניים...".

בקצה האולם החלו להשמע פטפוטים... מישחו החל לנגן "יחי אדוננו", חלק הצטרפו וחלק השתקו. ר' אהרקה הביט לכיווןם, גם שוב לחיים והמשך:

"הרביע עוז דיבר על חיזוניות של מצלמות וצלומים, היום נראה התדרדרנו יותר... זה כבר קדושה ממש מה שאז היה חיזוניות... כבר לא הנה אפילו לשם זהה מאותו פארברענגן?... הרבע לא מספיק שפץ בשביבם?..." הוא הביט על הלל ציטלין ושאל: "איך קוראים לך צוציקון שימוש בבלון?..." ובאוומו זה התכוס. "פעם היה פנימיות וחיזוניות, היום יש דרגא נעלית יותר שנקרה: 'בלוניות...' מנפחים בלוניים, לומדים על בלוניים, וכל החסידישקייט הוא חי מזוני, וברגע אחד יצא כל האויר הנפוח מהבלון שיתגלה כסתם פיסת גורנישט... ולא מסתפקים בכך אלא גם רוצים לבנות את הבניין עדי עד' על ידי קידושין בבלון!.... אווי ואובי לחיי נישואין כאלה שבנויים על בלון נפוח... המקדש את האשא על מנת שאני בלון משיח מנופח" - - -

שקט מוחלט היה באולם. דובער גנסבורג החoir כסיד. הוא הבין מיד כי ידו ופיו של אייזיק ברין במעל... שניואר פרידמן ניסה לרכך את האוירה כשהוא נעמד והחל מזוג 'לחיים' לתמיינים תוך כדי שהוא מזומם 'חייביל' אדוננו' בכספי לשלב את כולם, אך ר' אהרקה עוד לא סיימ. "ניגון של 'התועדות בלונייה' לנוד להשתיק את המתווועד, אך ניגון בהთועדות 'פנימית' המשמעותו להביא את הדיבורים לפנימיות שבפנימיות הלב... כ' מרחשון אצל גдолוי המשפיעים היה זמן ממש כמו ראש השנה... אני עוד זכיתי להיות באחד הפארברענגןים הטובים של ר' אברהם מאיר... איי איי היה מה לשם. אתם יודעים מה שםעו? הוא ניגן את הפיו של ראש השנה 'וכל מאמנים'... ר' אברהם מאיר זכה לראות ולשמוע את הרבי נשמו עדן ואני הקטן זכיתי לשבת בהთועדות שלו... חברה קחו לחיים קצת יותר מהרגיל... כי חג לה' היום!... כ' מרחשון בשנת כתר"א!".

המתה העצום שהיה באוויר החל להתפוגג. אחרי הכל התועודות, אייזו שתהיה, שמש מרפא בכנפה. ר' אהרקה ניגן ניגון אחר ניגון וכשר' אהרקה מנגן, לב מי לא ימס?... אין עולם ממש... אפילו הלל ציטלין עצם עיניו והאוירה התלהטה. לעילא ולעילא. ניגונים זרמו בזה אחר זה ור' אהרקה המשיך לשוחח על חלוקת הקונטראסים שזכה לקבל מידיו הקדושים. הוא תיאר את המבטים הנוקבים, את העמידה הרפואה

מוחאי כ' מרחשון. שבע וחצי בערב.

השולחנות באולם הלימודים כבר מסודרים בקפידה. במשך היום נכנסו ויצאו שירותים רבים של אנ"ש מקומיים, מקרובים ואפלו חברי עירייה לקיימים את הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להיכנס לתומכי תמיימים. היה זה יום מכורך מאד אצל אייזיק, התמיימים השרו אוורה עילאית ורשמיوات הבאים בתמדתם וחסידיהם. כל מי שנכנס קיבל לידיו בלבד כרטיסים משיח עם תפילה הדרך, גם עلون מיוחד שהוציאו ה'זען לגילוי משיח בשלימות בבית משיח מרכז ופרצת למתחון חב"ד ליוואויטש גוש דן... לרגל כ' מר-חנון ובו קטעי שיחות על תפkick' חיל' בית דוד' משיחות הה'דבר מלכות' עם הכותרת ' מגויסים'.

קצת אחרי השעה תשע ר' אהרקה נכנס, כאשר מיד הוא קיבל לידיו את ה'חביבה' המחולקת לכל נכנס... הוא כבר היה קצת מבושם מחתונה כשפתח את העalon ' מגויסים'. בכל מקום שהיתה תמונה של מלך המשיח הוא נישק שלוש פעמים והניחה את העalon על אחד השולחנות... ב민ין בושה מופנה מהו סקר את התמיימים, התישב על קצה ספסל וביקש למלא את כoso ולנגן את ה'רוסטובר ניגון'. "בי"ט מרחשון תרע"ז הרבי נשמו עדן הגיע לרוסטוב בפעם הראשונה, אז הניגון הזה שייך להיום... ואיך אפשר לא להתחיל עם הניגון הזה, אני לא אשכח את אותוليل י"ג ניסן תשמ"ט כשהרבע עז בקש בעיניהם עצומות על הסטענדער לנגן 'דעם ניגון' וכולם הבינו כי ה'דעם ניגון' זה ה'ראסטווער ניגון'... איי איי לא שייך לשכוח... איך אפשר... איך אפשר... איי רעבע רעבע" ובאומו זאת פניו התלהטו, הוא בירך ולגמ מהכווע עד תום.

"היום הילכה למעשה זה אחסידישער יום הולדת שלי... בכ' מר-חנון תשד"מ באתי לרעבע והייתי נוכח בהთועדות. לומר לכם בוודאות שהבנתני הכל? נראה שלא... אבל הרוי ידוע הפתגם של ר' הלל שחסידות הנשמה שומעת... וגם אז זכיתי להיות בשיחה הנוראה שהרבע עז בקש על הזירות מחיזוניות... הרבע עז התבטה בצעקה ממש כי הרבי נשמו עדן שנא חיזוניות של 'פוטוגרפין', צילומים! כולם נבהלו לשמעו כיצד הרבע מדבר נגד שלוקחים ממנו תמנונות וקורא לזה שזה גם לא חיזוניות של קדושה! הרוי 'והי ענייך רואות את מורי' זה יסוד בהבנת החסידות והתקשרות, וכאן הרבע כך מדבר!!

היות זו הייתה היחידה הראשונה שלו, וזה היום הולדת של' מסתמא זה קשור אליו... מעולם לא הבנתי מה זה

מהתוועדות שום מקום לא נשאר חי...". בהנהלות של הישיבות אסרו על התמיימים באיסור חמור להביאו, והנה הוא הגיע בדיקות עכשו להתוועדות טעונה עם ר' אהרקה...

בינקה התיישב בספסל האחורי עם התמיימים באומרו "המזרחה זה איפה שאני יושב...". זו הייתה הפעם הראשונה שהוא היה במקום הזה והוא סקר את האולם בתתפעלות. "נו, איפה כאן השופך דמים של המקום". כולם חיכו למשמע העקיצה, אך בинקה הסביר: "כל דבר בעולם שאתם רואים שהוא צומח דעו לכם כי יש מישחו ששפוך דם שזה יקרה, אז מי כאן השופך דם...".

העינים כולם הופנו לעבר אייזיק ברין שעמד בקצת האולם במתח... בינקה הביט באיזיק ואמר: "תראה, רק אמרתי 'שפוך דמים' ומיד ידעו שאני מתכוון אליו... זה מראה שאתה באמת משקיע... לפעמים אדם השופך את דמו שלו, מרצה לעצמו גם לשפוך את דם של אחרים... אך הכוונה לטובה, קם רבה שחטיה לר' זира. בו שב איתנו שופך דמים".

דובער גנסבורג ישב כשהוא מזיע, חושש, מבולבל ומתחה, אך ברגע שבינקה קרא לאיזיק להתיישב לידיו אירע משהו בלבתי ברור. אייזיק הכל-יכול באיזה תנועה של חשש התקרכב בהסתנות ו...התישב ליד בינהה במין נעימות!

бинקה נישק אותו וכשהוא אווח בידו החיל להתוועד: "אתם יודעים מה זה 'חיצונית'... אם נדע מה זה 'חיצונית' נוכל להתחיל אולי לדבר על 'פנימיות', חיצונית זה בחור שאינו שמתהית התוועדות 'פנימית' העוסקת בהתמסרות והתבטלות לאמת, עם סיורים על אן"ש בסיביר שםtero נפשם וגופם, הבהיר אמר ברכה אחרונה, משלים רמב"ם, אמר קריית שמע שעיל המיטה בכוונה יתרה, משאיר את המקום מלוכך וועל להישון בפניםיה. כל השולחנות הפוכים, מחר צריך להיות 'סדר' וצריכים לשבת כאן תמיימים וללמוד ובצורה כזו לא ניתן יהיה ללמידה מחר, אך הבהיר שלנו התוועדות נעה לו בחיצונית', הואלקח ממנה את המילים שנאמרו על הקרבה וההתמסרות, את הסיורים על מסירות נפש של החסידים ברוסיה הוא זוכר ורשות, אך מה שהיא מעבר למילים, את האחריות הפנימית ותוכן הסיפור, זה הוא משאיר לאחרים".

ביןקה הביט לעבר אייזיק והמشك:

"הברيون הזה שיושב לידי, נראה לאנשים כערכנו כמו עוד איזה 'חיצון' שבתויחה ועוצם ידו, הוא חיצון, מבטו חיצוניים וכל ה'הלוך ילה' שלו חיצוני לגמרי,

של המשיח שליט"א ואפיוזדות של אנשים מוזרים שעברו ולא הבינו אפילו שהרב מחלק קונטרס... "אנחנו תמיד ידענו שכרוב חלוקות הקונטרסים סבר פניו של הרעב מארץ ציני, אך אם רוצים לשנות זאת צריך להביא את צ'ארלי וכשצ'ארלי עבר הכל היה משתנה... איי איי איי צ'ארלי צ'ארלי..."

11 בלילה.

ה uninim כולם ננעכו בדלת הכנסה... קולות של דבריים רמים.

"איי איי איי איי איי... תראו מי מתוועד כאן! המשפייע בעל ה'שאוני והטילוני אל הים'... הבאתם ליום זה פנימי את המשפייע שהולך בדרכי יונה הנביא, אה?... זה שמכרז שמהו בעל המסירות נפש'... שהוא היה בחלוקת, שהוא הסתווף בין חסידים. אני לא קורא לו ר' אהרקה אני קורא לו ר' יונה'לה בעל ה'שאוני והטילוני'. יש אולי שבמקום לעשות את המסירות נפש שלהם בשקט הם מודיעים לכולם 'שאוני והטילוני אל הים'...".

ר' אהרקה הסתווב בעטה לעבר הדלת ונעמד בחצי-פתח... בינהה הגיעו!... בינהה!! ברגע אחד זרם חיוכים עצום הפק את הקערה על פיה! הלל צייטלין מרוב התלהבות נישק את שניאור פרידמן ואמר 'איי איי מה שכן עומדת להיות. אווי אווי ר' אהרקה ובינהה ביה. אלוקותחתת, יעס!".

שמו היה בנימין לוי. הוא למד בישיבות תיכוניות ואי שם בתחילת שנת הממ"ם נתפס לחב"ד. הוא הסתווב והتابק אצל ר' מענדל, אצל ראוון, והקשיב לשיעוריהם של כל המשכילים והמשפיעים בחסידות. חודשים היה שווה במחיצת מלך המשיח שליט"א ואף שם ספג לראיוטיו קדושה. כפרנסה הוא עבד בבית חב"ד בכל תפקידיו השליחיות ב בתים וכך הגיע לכהלים רבים ומגוונים. אומרים שר' מישקה נפרסטק אמר עלייו כי גם הוא נשאר אצל המזרחיים היה מדבר וחושב כמו חבדני"ק, כל שכן כשהגע לחב"ד. אך לא קלים היו חיו, חולמים וקשיים רבים ומגוונים עבר והדבר ניכר בגופו, אך תמיד החיו ולא מש מפניו. בג' תמוז תשנ"ד הוא היה מהראשונים בארץ שהתוועד בכל מקום ופינה יש רב בישראל והוא חי וכיום בגוף גשמי! הוא ספג על כך קיתנות של בוז משפחתו וחבריו, אך הלק עם האמת עד הקצה ממש!

חסרון אחד היה לו. אחד אך מיוחד: בהתוועדיות אתה יודע רק איך ואיפה הוא מתחילה אך הסיום לא ידוע... בדרך כלל רוב הבעלבושים והחכמוניגים בתוועדיותיו חוטפים אונשות מהאמת המפחדה שלו. "המדובר החסיד" כינו אותו "אחרי שהוא יוצא

ר' אהרקה חייך "בניין ידיך ה', אוהבים אותך, שאל בני עד חצי המלכות..."

"למה כשרבי מלך המשיח שייחיה לעולם ועד חילק קונטראסי חסידות היה חשוב שהקונטראסים יהיו בצבועים מיוחדים? קונטרס עץ החיים שזכה לקלב היה בצבוע צהוב בוהק כמו דגל משיח ממש... קונטרס 'אנכי מגן לך' היה בצבוע אפור יוקרטי בתוך שקית פלסטיק מכובדת, ישבתי בשלום' היה גם הוא בכריכה מיוחדת... הררי חסידות זה 'פנימיות' והררי כל כלו 'פנימיות' אז מה נוגע כאן צבע הכריכה?... אה?...".

ר' אהרקה לא נשאר חייב. שעה הוא כבר יושב ומקשיב לבינקה, לא אדם כמותו ישב במנוחה. "אני כבר הבנתי אותך בינקה, אתה מתפרנס ממקצוע חדש: 'עזרה לגננת', מנגן עם תמיימים ניגונים מגן ילדים עם מילימ' בחזרזים, ועכשו גם עושה עבודות מלאכה עם צבעים. תגיד בינקה אתה מבין בכלל ברעבע?... מאיפה החוץפה החדש הזה של יודע דעת עליון' מהתלמידיו של בלעם! מישחו מבין בכלל באמרים ובצבעי הכריכה? למאי נפקא מינה? איפה הקבלת עול? מה זו הcharmologie הזה?! אתה רוצה למצוא חן בעיני ה'בלוניסטים' החדשניים האלה?".

השעה הייתה כבר הרבה אחר החצות. 'מרכז ופרצת' רעש וגעש כמו שלא היה מעולם. התמיימים די נבהלו מהעוצמות של המתווודים. ובתוך כל הקלחת הזה נשמע קול צייצן ומקובע שניסה להכנס ראשו בין החרם המתווודים. היה זה כפיר שורץ שבלי להתבלבל ראה את עצמו שווה בין שווים לאריות שבחרורה:

"רבותי, אתם באמות רבנים, אך למה לדבר ככה בגנות צבעים?... לכל צבע יש משמעות לפי שם הווי'ה... בטוחני כי אם האדמו"ר שליט"א החליט לחלק את מאמר קונטרס 'עץ החיים' בצבוע צהוב בוהק בוודאי שהצבע הזה הוא-הוא מתאים לבדוק לתוכן החוברת. היודעים אתכם רבנים כי הצבע הצהוב והתכלת של דגל משה ביחיד עם הכתיר הוא בדיק בגימטריא 60 פעמים שם הווי'ה ועוד אח"ד!... לא בכדי הוא נבחר להיות הסמל של מלכות דוד שאף היא שייכת להויא".

נכון כך אתם חושבים תמיימים? אך כאשר אתה שומע שהוא שופךدم כאן, אתה מבין שהמקום כאן נוגע לו ב'פנימיות'... וברגע שנתקודה אחת בנו נוגע לה נקודה של קדושה ב'פנימיות' הררי יש סיכוי להתחילה לעבוד ולהמשיך להרחב את גבולות ה'פנימיות' בינקה בבית לעבר איזיק, טפח על שכמו ואמר:

"תגידי איזה 'לחאים' קטן ברוונצ'יק... ושם בא גרים 'ברין הברון'..." - - -

למשמעות המשפט האחרון איש לא חייך. לא רק דובער גנסבורג רעד מהtagoba של איזיק, גם התמיימים עצם. היה להם על מה. איזיק עשה מיד בירור קצר מי הזמין את בינקה להתוועדות ויגלה את הסוד המפחד... אך... שוב באורח פלא התגובה של איזיק הייתה שונה לגמרי. במיין מצב רוח מרומם הוא הגיע את כסו לשניואר פרידמן שימוזג, בירך, וגם, אמר

"לחאים' ו'יחי' רשמי והגביב: "BINKA,"
אתה יודע שנדلت עלייך? אבי
הררי למד איתך בישיבה
התיכוןית 'מעיינות' לפני
ארבעים שנה, כמעט כל
סעודת שבת שמענו
אימרה שלך... ברוך
הבא למרכז ופרצת
למתרבון!"!

"אייזיק מזכיר את אביו?!... את משפחתו?!...
מתי?...", תמה דובער לעצמו. אחד המקומות הרשתיים

שכל מכריו של איזיק ידעו שאין לנגווע בהם היא משפחתו... שנים הוא לא סיפר מאו מה על הוריו שהתגרשו בילדותו הבוגרת, על שני אחיהם שעזבו את חב"ד... הוא רק התבצר בתוקפנותו מול כולם... והנה כאן ליד בינקה בכוון טבעי הוא משתף את כולם...

"הכוח של פארברענגן", הרהר דובער מבצע שמיימי כשהוא נרגש. "לחאים רעבע. רעבע מתגלה רעבע", אמר עם דעה לעבר תמונהו של הרבי מלך המשיח שליט".

דובער התרgesch, אך בינקה היה רק בהתחלה.

"ר' אהרקה, אתה יודע למה באתי? שמעתי שאתה כאן ובאת לשאל אותך שאלה ששנים רבות מנקרת במחשבתך ומערערת את כל מחשבותיך החסידיות... והגעתי למסקנה שיש רק חסיד אחד שיכל לענות עליה וזה אתה ר' אהרקה...".

חלקנו שבתקופה כזו שחז"ל אמרו עליה "ייתי ולא אחמנינה", נמצאים בעולם נשמות יקרות כאלה כמו התמים שדבקים לגמרי ברבי מלך המשיח שליט"א וב'פנימיות' שלו! נכון, הם צרכיהם גם לקבל על הראש כדי שלא יצמחו עוקום, כבר ר' מענדל אמר שהקב"ה ברא בבן המשמות יצר הרע מיוחד לתקופה של ימות המשיח בה אנו נמצאים! והיצר הרע הזה הוא חכם, מוחכם, חסיד ומkosher! וכך צריך להתוועד עם משפיעים שראו ושמעו וקיבלו ולדעת את מקומנו אנו שלא נתעה חס ושלום, אבל גם אנו המבוגרים צריכים לדעת שיש להיזהר מהיצר הרע הזה של ימות המשיח! זה יצר הרע שرك בדבר מלכות הרבי מלך המשיח שליט"א מהحسن אותנו מפניו!».

בכל אותו זמן שבינקה עמד וזעק משהו התרחש אי שם בתחום אייזיק. באופן לא ברור, אפילו מוזר, עמדה מול פניו דמותו של אביו חברו של BINKA. במשך שנים אייזיק כמעט ולא ביקר את אביו... שנות הבוגרות שלו היו בבית של אמא... אבל אבא היה בו אייזו נקודת אמת. הוא היה הגערין החבד"י בבית. שנים רבות הוא צלול באביו, אך לפטע דמותו של BINKA החזירה אותו למקום תם וזעק של הילדות שלו בעצמו.

התמונה שחלפה עכשו במוחו של אייזיק הייתה של אבא חזר הביתה מבית הכנסת בקביעות במוצ"ש של ימות החורף עם הטלית על הראש, משלים תפילה מנהה, ספג במשקה ומרקך. אז הילד הוא התבישי בו, הוא אפילו הטרף לשיח נגדו שמע פה ושם בשיחות הטלפון... עכשו... עכשו הוא חושב כי בלי אבא הוא בכלל לא היה חב"דניק... ואולי הסיבה שהאחים שלו התרחקו היה גם בגלל שהרחיקו אותם מABA...

"אבא... אבא... סליחה אבא", מלמל מבליל משים לב

- - -

כנראה רק דובער גנסבורג שם ליבו לדמעות שאפפו את פניו של אייזיק ברין-הברון...

דובער גנסבורג שוב הרים כוסית בחשי, הבית בתמונה הרבי מלך המשיח שליט"א ואמר ברעד: "רעבע, לחים רעבע מלך המשיח, רעבע תרגלה... רעבע..."

בתוך כל ההמולא הנשניתה שהתרחשה בעבר המשמעותי הזה, אייזיק לא שם אפילו לב לעובדה בסיסית כי האיש שעבورو הוא הביא את ר' אהרקה בכלל עוד לא הופיע, אלא הוא יצחק אלחנן קי"... רק עתה הוא פנה בתמייה לדובער ושאל בחצי פה 'ראיית הערב את יצחק אלחנן?'... דובער הגיב בלחישה 'הוא יצא' אחרי הסדרים לעורק התווועדות לכמה מקורבים.

לכן קונטראס 'עץ החיים' שלומדים כאן בבוקר שהוא התוועה לחיל' בית דוד כיצד להביא את המשיח, נדפס בצע צהוב כשהוא מחולק על ידי המשיח עצמו בשת אראנו נפלאות שנת הבשורה הגדולה!». אייזיק שעד עתה לא התעורר כמעט במה שמרתחש, הרגיש שכפר שפָּךְ כאן דלק לשני מתחודדים הנמצאים בשפָּץ של החרב המלובנת-מלבנת את הויכוח הבלתי נגמר של הבדיקה מן הרכה בין 'פנימיות' מול 'חיצונית'. "חבל עליו, שניהם יכולים ביחד הארץ להעמיד אותו בפינה שמן אין חזר, או שהוא יהיה הלילה חב"דניק פנימי לכל דבר או שהוא יברח לגמרי מחב"ד", הרהר ברין. האופציה השנייה הייתה נראה יותר ריאלית. לכן הוא

ניסה להסיט את הדברים למקום אחר:

"אם כבר כפיר מדבר, בואו נכיר לו טובה על כך שככל יום הוא אחראי על סידור ונקיון המקומם כמו שהרב בנימין אמר בחשיבות הדבר. לחים כפיר, אריכות ימים ושנים טובות..."

אבל משום מה דבריו ההזויים של כפיר שורץ מצאו מסילות ליבו של BINKA והוא המשיך להתוות את הקו מול המשפייע ר' אהרקה:

"אז מה? הנה יש כאן יהודי שלא היה בתומכי תמיימים של פעם ולא ראה כמו ר' אהרקה, ובכל זאת כשהוא שומע שkontrestrs 'עץ החיים' הוא בצע צהוב, הוא מאמין וחושב כי הצע גם הוא קשור לעומק של העומק של kontrestrs ושל החלוקה. האם בעיניך הוא 'פנימי' או 'חיצון' הרי רעבע הוא 'פנימי' וכל עניינו פנימיים הם?"...

ר' אהרקה הביט בBINKA ושתק, אומרנו, ומה אתה אומר?

BINKA נעמד, הרים את ידו והחל לזעוק:

"אהרקה, אהרקה! הינו פעם יחד בהתוועדות של ר' מישקע עליו השלום, היה שם משפייע שלעג על הבחרורים שכותבים את היומנין מבית חיננו. מישקע כדרכו עד לפנות בוקר כמעט שתק ולא הפסיק לחתת 'ליהים', אך כשהגע תורו הוא זעק:

'כל דבר שקשרו לרעבע זה פנימי שבפנימי!' כל דבר שקשרו אלינו זה חיצוני שבחיצוני! זה תוכנו של kontrestrs 'ענינה!' הרבי זה יחידה ועצם, וכל מה הקשור ליחידה ועצם גם הוא יחידה ועצם, ואין בו כל חיצוניות! אין ניקה מרבי! אין!'

התמים אלה הם של מלך המשיח שליט"א! הם עושים דברו! כל חייהם, כל מחשבותיהם, כל רצונותיהם, כל לימודיהם זה - עצם, עצם, עצם! אשרינו מה טוב

לומדים, הם מתחפלים, הם מדקדקים, אבל בתוכיותם
שניהם לא היו שם אף פעם... שם הם היו ב'חיצונית'
שבחיצונית. אבל כאן אצל הרב מלך המשיח שיחיה
לעולם ועוד הם ב'פנימיות שבפנימיות'!

אולם דומה כי כל השיח הזה היה זו ליצחק אלחנן.
היתה לו מטרה אחת, להשיר את אלעזר שנקר עד
מהר לחסידות בוקר וללמוד אליו קוונטרס 'אנכי מגן
לך'. הוא קם ממקומו ותוך כדי דבריהם הוא שמע
כי לר' אהרקה יש בבית את הקונטראスキיל מידיו
של הרב מלך המשיח שליט"א עצמו. מוחו התלהט
והוא ניגש לר' אהרקה... אהרקה בירין הבית בחשש...
תגידי קודם לחיים... להטהר מהתוכי הזה..."
ר' אהרקה מזג לו מכוסו ושאלו
או אתה יצחק אלחנן קי
בכבודו ובצמו?...".

יצחק אלחנן לא
הבין על מה
ר' אהרקה
מדובר והוא
פנה אליו
בתמיימות:
יש לי
בקשה
לרב... אולי
זו בקשה
גדולה מאד...
אנו לומדים כאן
את הקונטרסים
שהרב מלך המשיח
שליט"א חילק והבאתי כאן
במיוחד בחור ממש ממש בקליפות...

חשבתי אולי הרב יכול להשאיל לנו למשך את
הקוונטרס 'אנכי מגן לך' שהרב זכה לקבל בעצמו
מהרב מלך המשיח שליט"א כדי לתת לחור הזה
ללמוד ובטח זה ישפייע".

ר' אהרקה התרגש... הוא תפס בראשו של יצחק אלחנן
עד שכובעו וכיפתו נפלו והחל לנשקו כשהוא בוכה:
"אי יקרים שבקרים... פנימיות שבפנימיות... זיכער,
בטח שאtan. לא רק שאני ישאליך זאת, אני נותן לך
 יצחק אלחנן במתנה את הקונטרס הזה... אצלי מונח
במדי רך החיצונית של הקונטרס, הצבע האפור
והפלסטייק... אצלך זה יהיה ב'פנימיות'... פנימיות
שבפנימיות" - - -

משר ינוא בעז"ה...

הוא מתכוון להגיע איתם לכאן. נראה עוד יגיע...".
משהו הכה במוחו של אייזיק: הרי כל הסיבה שהוא
బיא את ר' אהרקה היהה בשליל לחנק את יצחק
אלחנן, והנה כאשר התמיימים שמעו שהוא מביא את
ר' אהרקה הם כנראה טמננו מוקש-חסידי והזמין אותו
בינקה. ובסוף? יצחק אלחנן בכלל לא כאן ובינקה
מתוועד רק איתו על? אבא! "אז אולי באמת דובער
גנסבורג בן צודק שהרב ר' והרב הוא המנהל את
מרכז ופרצת למtbodyן?"...
2 בלילה.

התווועדות בעיצומה. העינים כולם הופנו לעבר הזוג
הכי מוזר שנכנס עכשו. יצחק אלחנן קי
ועמו בחור גבה קומה גלי רاش
עם תוכי צהוב על הכתף...

יצחק אלחנן היה
נראה נבוק, הוא
מייד להתיישב
ביחד עם
הבר
בשולחן
הצדדי
ביוThor,
אך כנראה
לא הבין כי
הוא מתיישב
בלכת האש
היישר מולו של
בינקה!

עינוי העמוקות של בינקה
סקרו את יצחק אלחנן מפרק רג'ל
ועד ראש ואת הבחור שלו. "תגידו, אפשר
לשאול מהו?..." פנה בינה לשנייהם יחדיו.

"אתם יודעים שלשנים יש בעיניים איזה מבע של
בני ברקים מפוחדים?... יש בזה מהו?..."

יצחק אלחנן שתק. אך הבחור השני לא היסס והגיב
בחיקוק "אתם חבדצקערס' נביים?..." את המינוח
'חבדצקערס' הוא אמר בניב ליטאי מובהק... "אני
חבר ילדים של יצחק אלחנן. למדנו בתלמוד תורה
תשב"ר בבני ברק. והנה אני עם תוכי צהוב והוא עם
דגל צהוב. צבע לא אהוב במיוחד בבני ברק... נעים
מאד, אלעזר שנקר!"

בינה נדלק. "איי ר' אהרקה מה זה 'פנימיות', אה?
שני ילדים גדלו בחו"ל ליטאי קפדי בبني ברק, הכל
נראה כל כך טוב למלמדים ולהורים של שנייהם. הם

רק בז' מר חשוון, היא כדי שלא ירד גשם על אחרון העולים לרגל שמנג'ע בז' מר-חשוון לנهر פרת. ושאלת השאלה: עפ"ז לכארה היה צריך להפסיק להגיד זאת מא' ניסן, מפני העולה הראשון לרגל לחג הפסח. שלפי החשבון יוצא הוא אז מנהר פרת לכיוון ירושלים. ובפועל מפסיקים לומר רק בחג הפסח עצמו?

התשובה היא, שלאחר שהיודע יוצא מבית המקדש והכיוון הוא ביתו הפרטני, אזי העניינים החומריים בגשם - אכן מפריעים לו. אך כאשר יוצא היהודי מביתו והכיוון הוא - 'בית המקדש', אזי שום דבר אחר לא מדבר אליו חז' מלאוקות. וממילא גם הגשם לא מפריע לו!!

ג) הרבה חיים משה אלפרוביץ. שיעור דבר מלכות ביום שניישי: פעם שלח כ"ק אדמור" ר' מלך המשיח שליט"א את ר' מענדל, על מנת להשכנן שלום בין שני שלוחים שפעלו בעיר מסויימת... כשהזור ר' מענדל מהשליחות, נכנס ליחידות והודיעו לכ"ק אדמור" ר' מלך המשיח שליט"א בצער רב, שלמרות כל המאמצים הרבים, מטרת השליחות לא עלה בידו... כששמעו זאת הרב, הבחין ר' מענדל בדעתה הנושרת מעניינו הקדושות...

ד) הרבה לב ליבמן משפייע בשיעור ג' בשיעור חסידות בוקר: ישנו פתגם חסידי עתיק בפי חסידים, שיש עדות בעם ישראל שאומרים את נוסח "לשם יהוד" לפניו כל מצווה שעושם, אך בחב"ד אומרים זאת רק לפני "ברוך שאמר". מדוע? כי בחב"ד פחות מדברים, יותר מישימים!

ולפי נוסחא אחרת: יותר חשובים! וזה בהא תלייא...

ה) הרבה שמעון ויצחנדרל - רה".י. אלול תשע"ט: סמוך ל-777 - בית משה, ישנה תחנת רכבת תחתית שנובילה בנסיעה קצרה עד למנהטן... תמים יכול להיות מונח כל כולו ב-777 ולאחר זמן קצר להיות מונח כל כולו במנהטן... ולאידך תמים יכול להיות מונח כל כולו ה-770... והתמים יכול גם להחליט לקחת אותו את 777 למנהטן. הכל תלוי בבחירה בלבד!

ו) הרבה חיים משה אלפרוביץ. שיעור חסידות לשיעור א': שאלו פעם את אדמור" ר' הזקן למה הוא לא מביא [מקורות?] מהאריז'ל? ענה אדמור" ר' הזקן: "האריז'ל מדבר בסדר השתלשלות. אני, מדבר בלמעלה מסדר השתלשלות. יותר גבוה, יותר גבוה

כ"ק אדמור" מלך המשיח שליט"א הוא זה שבהרבה מאגרותיו מבקש מזקני החסידים לעלות עליו כתוב זכרונות, סיורים ואימרות ששמשו במשך ימי לימודם בליובאוויטש ובכלל בימי חייהם. כאשר היום אנו זוכים ליהנות מפיירוטיה של אותה דרישה בסדרות ספרים של זקני החסידים דاز כמו 'ליקוטי סיפוריים' של הרב פערלאו, 'לשמע אוזן' של ר' ש"ז דוכמן, 'שםונות וסיפורים' של ר' חייטריך, אנו קאהן, 'רשימות דברים' של ר' חייטריך, אנו יכולים להבחין כי הרבה מהאימרות, הסיפורים והشمונות חוזרים על עצםם, אך אין בית מדרש ללא חידוש ובהצטרכם יחד עולה תמונה בוהקת ומדויקת של ליובאוויטש, של התקשרות, של אמונה והפצחה.

במרוצת הזמן כל אחד מהתמים בכל מקום שהוא נמצא שומע סיפורים ואימרות רבים בהתוועדיות, בדרך כלל הסיפורים הללו כולם ממוקור אחד הגישו, אך בהעלתם על הכתב ופירסום יכולים התמיםividim ביחיד למצוא את הנקדחה המשותפת ואת ההוראה וה'בכנ' מסיפורים ופתחגים אלו.

מגושים אנו בזאת את המדור הראשון מתוך תקווה שטמן יראו וכן יעשו בכל ישיבה וכל תמים באופן אישי לעלות על הכתב את הא Raum פון חסידות' ובכך להכנס למי הדעת הטהור - להיות בלחולחות של ימות המשיח בהם אנו נמצאים כפשוטו ממש!

א) הרבה חיים משה אלפרוביץ משפייע בשיעור א', בתהווועדיות ברוכים הבאים מ-770: פעם חיכו בתור לחלוקת דולרים ארבעה חסידי פולין, שהגינו מבארא-פארך. אחד החסידים שמע את אחד מהם אומר לחבריו כאשר קלט שהטור הרבה ארוך ממה שחשבו: "נראה לי שסתם בזבזו 16 דולר, ששילמנו על המוניות בשbill להוכיח בתור הזה...". כשהגיעו תורם מול הקודש, הרב שלייט"א מלך המשיח נתן לכל אחד מהם 4 דולר (סה"כ 16...) ו אמר להם: "בליובאויטש לא מפסידים!"

ב) הרבה אלחנן רקובר ר' מ' שיעור ג'. שיעור בהלכה: הסיבה שמתהילים להגיד "ויתן טל ומטר לברכה"

ט) הרבה חיים משה אלפרובייז. שיעור חסידות לשיעור א': היהודי שחזר בתשובה, עבר אצל הרב מל' המשיח שליט"א ואמר: עכשו אני מרצו! ענה לו הרב: "אני מברך אותך שאף פעם לא תהיה מרצו!" י) הרב שמואל ויצהנדLER, בשיעור כללי בישיבה: פעם א' אמר הרב ישראלי זאב גוסטמן [מחבר הספרים 'קונטראסי שיעורים'] (שלא היה חסיד חב"ד) - ששימש תקופה כר"י בתות"ל 770 בשנות כ"ק אדמו"ר מוהרי"ץ - לאחר שלמד מאמר מסוים של הרב הראי"ץ: הרב (הראי"ץ) הינו גאון עצום בנגלה! וכאשר נשאל, מניין לך זאת? והרי לא למדת עניין של הרב בנגלה, אלא בחסידות - השיב להם: דקויות ועומק סברות כאלו כמו שהרב מבאר במאמרי החסידות שלו יכול לומר רק מי שהינו גאון ועמוק עצום בנגלה (בשם הרב שלום בער ולפ"א).

ועוד יותר גבוה".

ז) הרבה חיים משה אלפרובייז. שיעור חסידות לשיעור א': אמר פעם ר' הלל מפאריטש: כשההוא מסתכל על הלבנה, היא איןנה מבינה דבר. חושבת היא שמדובר בחלב או גבינה... כך אנו החסידים מבינים ברבי...

ח) הרבה חיים משה אלפרובייז. שיעור חסידות לשיעור א': הרה"ח ישראל נועלער שימוש בתפקידי בתור שוחט העיירה, וגם מכיר בעצמו את הבשר בchnerות שניהל. שעות העבודה שלו נמשכו עד השעות הקטנות של הלילה והתחלו מוקדם בבוקר, כך שלא נותר לו זמן ללימוד חסידות במשך היום. בצהר לו נכנס ליחידות לכ"ק אדמו"ר הרש"ב ושפרק את ליבו - כי מוכחה הוא ללימוד חסידות. ענה לו אדמו"ר הרש"ב שילמד לאחר שמסיים את עבודתו, מאוחר בלילה. כי דוקא אז קשה לו...

הת' זוז שי' גבאי – ש"א

עתיך משיחנו / תיקון חטא הנחש

ואופן התקון מרומז בפסוק "שלפ' איש נעלו" שהדרך להכין את הדור לגילוי הוא ע"י השימוש ב"נעלו" הרוצחת את ראש הנחש, ובכך מובן גם מעמד הסנה שהקב"ה אומר למשה גואל ראשון ואחרון 'של' נעליך מעל רגליך', ובנדוד' הסרת כל הדברים האסורים.

בהשגהה פרטית מופלאה בדבר מלכות של שבועות אלו (וירא, חyi שרה) מצטט כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את דבריו רבי עובדיה מברטנורא הנ"ל, "בכל דור ישנו אחד הראו מצדクトו להיות גואל... וכשיגיע הזמן יגלה אליו הש"ית וישראל...", ולא עוד שככל תוכנה של שיחת ש"פ וירא בקשר למessian סובבת (אם-כי לא במפורש) סביב ביאור זה, שבכל דור ישנה מציאותו של משיח, אלא שישנם דברים המונעים ומעכבים אותו מלהתגלות בפועל ממש – עד מה שਬואר הרע"ב מברטנורא שזו הנחש הקדמוני המונע ומעכב – אבל בדורנו נמצאים כבר בשלימות כל עניין העבודה – המרמזת בפסוק הנ"ל "שלפ' איש נעלו", ומכיון שהתרבו כל המונעים והמעכבים, נמצאים במעמד מצב שישנו "לא רק המזיות דמשיח" – לפני ה"שלפ' איש נעלו" אלא גם "התגלות דמשיח, ועכשו צריכים

הקדמה

אחד החידושים של מדור זה, הוא לקשר (כרצנו) של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א) בין הסוגיה הנלמדת לענייני המלך המשיח והగאולה האמיתית והשלימה.

סוגיית "קנין חליין", הנלמדת כתע במסכתקידושין, יסוד לימודו הוא מהפסוק ב מגילת רות (ד, ח) "ו זאת לפנים מישראל על הגאולה ועל התמורה... שלפ' איש נעלו..". בפירושו של רבינו עובדיה מברטנורא למגילת רות (יש אומרים שפירוש זה נכתב ע"י אחינו, הנושא את אותו שם) הוא מבאר את כל מגילה זו, כביטוי לכנסת ישראל שמחפש את השכינה, ומציין שבכל דור ודור ישנו א' שתפקידו הוא להביא לגילוי השכינה, והוא המלך המשיח, אלא שלא בכל הדורות משלים מלך המשיח את תפיקדו, ולא מפני חסרונו בעבודת שמצינו בבן כזיבא שמצוות כתשכורת סביבו נחש, דבר הרמזו לכך שמיית היתה 'בעטיו של נחש'.

(במדבר כד,יז) אל תקרי וכיו' זה מלך המשיח ועליו נאמר בדניאל "מלך עז פנים" ועצם כוחו ולא כוחו שיעצם ויתחזק כוחו של בן כוזיבא...

ביהיות שהוא היה ראוי להיות משיח אם הייתה זכות לישראל יהיה מושל על כל השרים ומחריבם ולא החריבם בשבייל שלא ניתנה לו היכולת ולא הייתה כונה עליו ידו ורוחו של הקב"ה... רצה לומר שאע"פ שהגאולה של בן כוזיבא שהראיתיך למעלה, לא הייתה אמיתית, הגאולה בידי הקב"ה תהיה שלימה ואמיתית. ואם תקשה ותאמר עתה אנו רשעים כמו שהוא בימי בן כוזיבא... הברית שעברו מاز ועד עתה ואותם שעברו הם מרוב עוננותינו ומה שאמרו חז"ל "אין מישich בן דוד בא עד שיתבקש דג לחולה ולא ימצא שנאמר "אוֹזֶשׁ קָשַׁע מִמֵּה וְנִהְרוֹת יְהָם כִּשְׁמַן אָוְלִיךְ" (יחזקאל ל,ב) וכתיב בתהיה "בום ההוא אצמיה קרן לבית ישראל" (סנהדרין צח).

כוונת המאמר דעת שמעת שאנו בגלות אנו חולים מחולי נחש הקדמוני ומזה נרמז לנו בגין כוזיבא שנמצא נחש באוטה ארוכובה שהיה מקבל אותם אבני ביליסטראות... וזה החולי עד עתה לא יכול להרפא וזה המعقب שלא תנוח רוח של הקב"ה על מישich בן דוד, שבכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות מישich לישראל אם היו מרפאים עווון נחש הקדמוני מבנייהם כדי שתנוח עליו רוח ד' ולא יעכּב הנחש כמו שעכּב לבן כוזיבא שבמקום כחו מצאו לו נחש קרוד... אלא שלא ימצא לחולי לפי משיח בן אפרים יקבל עליו כל החולאים של ישראל... ולא תהיה זאת הגאולה כಗאولات שעברו שאע"פ שאותם הייתה הגאולה על ידם היו שלימים עכ"ז בסיבת הנחש שהיא מצוי על הגאולה ועל התמורה בישראל לא נעשית על ידם גאולה שלימה ווז' ש זואת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר שלפ' איש נעלם ונתן לרעהו זואת התעודה בישראל רצה לומר הקב"ה אמר למראע"ה "של נעלך מעל רגליך" (שמות ג,ה) וביהושע אמר "געליך" (ה,טו) לשון רבים רמז לנו שיטהרו ישראל מעוון הנחש שהוא הולך בעפר ומלךט ממנה במנעל ולפי שיהושע היה חומריא יותר אמר בו "געליך" לשון רבים.

[אמר המלקט: בהיות שבסמה נאמר "געליך" וביהושע "געליך" וכי להעמיד דברי רבינו על מכונם נבאар שבheit מראע"ה רוחני ביותר היה עליו לפרש לגמרי מנעליו הינו גופו, אולם ביהושע

רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!]

להלן מובאים מספר קטעים מתוך הפירוש המפורסם, שמשמעותם את מהלך הדברים:

ויהי ביום שפט השופטים הכוונה בזה, בזמן שהיתה מידת הדין שופטת את ישראל... ומיד שהם שופטים יש רעב בארץ... והשכינה מסתלקת מהכסא ובهيיתה מסתלקת למעלה יש ג"כ הסתלקות למטה במלכי ישראל שמסתלקים מכסאותם והולכים בגלות.

וז"ש וילך איש מבית לחם יהודה... ושם האיש אלימלך 'א-לי' הוא שמו של הקב"ה, 'מלך' שלו ראייה המלוכה ושם אשתו נעמי הם ישראל שהם נעימים... וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני נניה... שבouce רומו לכב"ה שעתיד למלך על ישראל בעוז וגבורה...

ויאמר ברוכה את לה' בת היטבת הסדר האחרון מן הראשון רצה לומר רצית וחפצת שזאת הגאולה האחורה תהיה יותר שלימונות מהראשות... ועתה בת אל תירא כל אשר תאמין עשה רצה לומר שם שהוא שאלת שתיה גאולה עשה אותה... ויאמר הgal ואמרו ישראל לא אוכל לנガל לי אי אפשר שנעשה מעשים שנגאל בזכותם פן אשחת את נחלתי לפि שאם תעשה הגאולה בזכותי יבואו כל כך צרות בעולם שנחלתי תהיה נשחתת. כמו שמצוינו בגין כוזיבא שהוא לו להיות מישich שכן היה מבית דוד ולא היה יכול להושיע את ישראל ולא נחה עליו רוח ה' לפिישראל אכן כבר את זכותם בימי חזקיה כמ"ש רוז"ל, וכיון שאין להם זכות אם לא היה הקב"ה עשה למען שמו הגדול היו ראיים שיפרעו מן הרשעים כמ"ש "וברוח שפטיו ימיה רשב" (ישע"י יא,ד) ובהיות שרובם היו כולם מתים והיתה נחלה נשחתת ווז' ש "לא אוכל לנガל פן אשחת את נחלתי".

וכל הדברים הנוגעים בגאולת ישראל נגלו לדניאל ואמר על בן כוזיבא "כהתם הפושעים יעמדו מלך עז פנים ומבין חידות" (דניאל ח,כג) והטעם שאמר בן כוזיבא? אמרו בשעה שהיה יוצא למלחמה היה מקבל אבני ביליסטראות באחת מן ארוכותיו והיתה נתצת ממנה והורג כמה נפשות. אמר רבוי יוחנן, רבוי עקיבא כד חזי לבן כוזיבא אמר "דרך כוכב מיעקב"

כה,כז) ומצד שמרע"ה היה לו לכתוב דברי תורה לקיים כל דבר עשה הקב"ה שיפרוש עצמו מהחומר ולשלוף נعلו וע"ש שנאמר במשה "והאיש משה עניו מאד" (במדבר יב,ג) אמר כאן שלפ' איש נعلו נתנו לרעהו רצה לומר נחלף במשה סדר הנבואה שידבר עם הקב"ה פנים אל פנים כאשר ידבר גבריאל הנקרה "איש" עם יעקב "רעשו" שנקרה ג"כ "איש" אבל לא נחלף לנביאים אחרים שאע"פ שאמר "נבייא מקרבע מאחיך כמוני" (דברים יח,טו) עכ"ז הם נשארו עם הנ"ל...

המשל ל"פni לבנה" די לו לפרש מעט מההגשימות ולכן נאמר בו "געlek"]

שבהיותם טהורים מזה החומר שהיה בתוך ישראל יכולו להשיג דברים עליונים והפעולה שנעשתה על ידם תתקיים וז"ש וזאת לפנים בישראל על הגולה ועל התמורה "לפנים" רצה לומר הקב"ה היה מדבר עם משה פנים אל פנים כמ"ש "וזיבר ה' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו" (שמות לג,יא) ובדבר ה' עם משה פנים אל פנים כאשר עשה תמורה בסדר הנבואה שהמשפיע על הנביאים הוא גבריאל ומהשפעים הם ישראל זרע יעקב ובשניהם נאמר "איש" שנאמר "והאיש גבריאל" (דניאל ט,כא) וכתיב יעקב איש תם" (בראשית

הידעת?

לקוטי בתרן לקוטי

כל יהודי הוא שליח סייף ר' יוסף ויינברג: באחת התווועדיות עם תלמידי התמימים בישיבת ת"ת באוטוואצק (קדום הנישיאות), פנה הרב מלך המשיח שליט"א לחסיד אחד שעסוק במסחר, ולרגל עסקיו נzag לسبب בעירות, ואמר לו: כאשר הינך מגיע, עליך להשאי שם שיחאה של חותמי, "וועט פון דעם איד צוקמען צו תשובה עילאה" [= שماזה יבוא היהודי לתשובה עילאה].

(ימי מלך עמ' 442)

גליון זה נדפס
לזכות
המשפיע האהוב
הרב זלמן ניסן פנחס
בן חנה ביליא ריזא
שי נוטיק

חי אדוננו מוריינו מלך המשיח לעולם ועד

מהו דבר מלכות?

כל התווועדיות יהודית ומסורת של שמחה, בהן מתכנסים יהודים בכלל, והתווועדיות חסידית בה שומעים סיפור חסידי בפרט, והתווועדיות חסידית עובdotית בפרט פרטיות - צירicות להיפתח בדבר מלכות.

משמעותו של "דבר מלכות" בחסידים היא, לחזור על אימרת-תורה או אימרת-התווועדיות-הנוגתית של רב, נשיא בישראל, דבר המעיד גם את החזרה וגם את המازינים במצב של התקשרות, נעשים מקוררים לבעל השמורה, והרבבי בעל השמורה מעורר רחמים רבים עליהם ועל בני ביתם.

העיקר בעניין של מלוכה הוא טובת המדינה. ובכך שני עניינים:

א) ענייני השמירה במדינה עצמה ובגבולהותיה עם מדינות אחרות.

ב) לעשות את הארץ - ברוכה, להטיב את מצבה ולהגדיל את עושרה.

בן המדינה המחפש רק להטיב את מצבו ולהגדיל את עושרו האישי בלבד, ובגלל כך הוא מזניח או מפריע את טובת המדינה, ה"ה בוגד בעמו ובארצו. מי שעושה זאת בטעות, בחשכו שכפי שהוא עושה - טוב, ה"ה סתם שוטה.

זה באשר למשל. ואילו במשל הכוונה יהא, מי שחושב רק על עצמו ואני רוצה לדעת שצרכיכם גם לעשות טובה אמיתית לזרות בתורה ובעבודה בדרכי החסידות, אין הוא ידע מהטוב האמתי שיש לזכות לכך ע"י ירידת הנשמה בגוף בחייםبشرיים.

/ לקוטי דיבורים ח"ג ליקוט ל סעיף ב

לזכות
הוֹד כ"ק אַדְמוֹר מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָא
ולזכות
בניו התמימים
העסקים בלימוד התורה מתוך יגיעה ובמצטיין ה'ק'
להצלחה בגו"ר
יזדי אדוננו מודע ורבינו מלך המשיח לשולם ועד

כתובת המיל של מערכת החיל:

hachayal@rashlatz.com

ניתן להוריד את כל הגלגולות שי"ל עד עתה, בכתבota הדרייב:

<https://drive.google.com/drive/folders/1F-6pbw2Lh-JEEz03oesAn9N6rlCJm7hNA?usp=sharing>

נ.ב. אם איןך יכול לפתח את הקישור לדרייב, ניתן לפנות

למערכת להצטרף למקבלי הקובץ במיל או בוואצאפ:

051-2770660